DEVA MATHA COLLEGE
KURAVILANGAD

74-75

MAGAZINE
1975

DEVA MATHA COLLEGE
KURAVILANGAD

Magazine 1975

Vol. No. XI

Publisher:
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
(Principal)

Chief Editor:
George John Nidhiry M. Sc.

Printed at
The Janatha Press, Kuravilangad

DEVA MATHA COLLEGE
MAGAZINE

Vol. XI 1975

EDITORIAL BOARD

President:

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed.

Chief Editor:

Sri. George John Nidhiry M. Sc.

Associate Editors:

Sri V. K. Varkey M. A. (English)
,, V. M. Mani M. A. (Malayalam)
,, K. R. Ramakrishna Pillai M. A. (Hindi)

Student Editor:

Thomas Thomas

Associate Student Editors:

Mahajan P. Mani
John P. Thomas
Jose P. Thomas
Thresiamma T.

Registration of Newspapers (General)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(See Rule 8)

1	Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2	Periodicity of its Publication	Annual
3	Publisher's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
	Nationality	Indian
	Address	Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4	Printer's Name	M. M. John
	Nationality	Indian
	Address	Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5	Editor's Name	George John Nidhiry M. Sc.
	Nationality	Indian
	Address	Deva Matha College, Kuravilangad
6	Name & Address of individuals who own the Newspaper and partners of shareholders holding more than one percent of the total capital	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad No Partners or shareholders

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
Publisher

1st July, 1975

CONTENTS

Editorial Comments

Principal's Annual Report

English Section

1 In the Footsteps of Tenzing — Mathew Karamvely
2 A Dream — Jose V. Manicketh
3 You Can do it — Graciamma M.
4 Love — Paul P. J.
5 The World of Sound And Music — Thomas P. J.
6 Place of Literature in Life — Mahajan P. Mani
7 The Gift of Laugh — Chandradas A. A.
8 India as a Member of the Atomic Club — Babu Joseph

Malayalam Section

1 എന്റെ രാജ്യം ഒരണുശക്തി — ജോർജുകുട്ടി കെ. എ.
2 സോഷ്യലിസം ഒരു സ്വപ്നമോ? — ടോം പി. തോമസ്
3 ആരതി — യമുന എ. വി.
4 ഇൻഡ്യൻ കോടതികൾ വികസനത്തിന് തടസ്സമോ? — വി. ജെ. മാത്യു
5 മരീചിക — പി. കെ. മാത്യു
6 കുഞ്ഞാമിന പ്രസവിച്ചു — ജോസ് തോമസ് പി.
7 ഋതുചക്രങ്ങളുടെ താളം — കാട്ടാമ്പാക്ക് ശശി
8 തൊട്ടാവാടി — സന്തോഷ് വാലാച്ചിറ
9 മീരാഭായി — ഇന്ദിരാദേവി എം. എൻ.
10 മനുഷ്യൻ പരിണാമങ്ങളിലൂടെ — ബാബുജി എം.
11 ദേവമാതാ കോളജ് — ഫാ. തോമസ് മണക്കാട്ട്

Hindi Section

1 വിദ്യാർത്ഥി ഔർ ഹിന്ദി ഭാഷാ — ബിജു ബെൻ
2 വിശ്വശാന്തി — സിറിയക്ക് വി. എം.

എലൈററ് ചിട്ടി ഫണ്ട് (Regd.)

മോനിപ്പള്ളി

ചിട്ടി നമ്പർ 2

പ്രതിമാസ ലേലച്ചിട്ടികൾ ക്യാഷ് സെക്യൂരിററിയിന്മേൽ ഉടൻ ആരംഭിക്കുന്നു!

	മാസം	ഇറക്കസംഖ്യ	തുക	ആകെ തുക
A	40	25.00	1000×4	4000
B	40	12.50	500×2	1000

വിശദ വിവരങ്ങൾക്ക്

മാനേജർ,
എലൈററ് ചിട്ടി ഫണ്ട്.

With the Best Compliments of: A-one Trading Centre

THE FEDERAL BANK LTD.

Regd. Office: ALWAYE

(A SCHEDULED BANK)

A Bank That Exactly Meets Your Needs.
To Suit Your Purpose And Pocket Choose:-

* Marriage Endowment
* Cash Certificate
* Recurring Deposit
* Education Trust Fund
* Pension Fund. etc. etc.

Authorised Dealers in Foreign Exchange

EDITORIAL COMMENTS

Once again we present before you the spring flowers and the autumn fruits of our College. They may be familiar, but they are fresh.

Free and original thinking is absolutely rare. Most people think along beaten tracks. Students are no exceptions. Petty demagogues bridle their brain and reduce their thinking into a few ready made slogans and catch words. Such people can make good followers but not efficient leaders. The curse of our country is that potent leaders capable of re-forming the society do not come out of our class rooms. The various cultural, intellectual and literary programmes, in our College aim at training at least a handful of young men and women in free thinking and leader ship. On the pages that follow you will meet the promises of the future, shaped in our College.

One more batch of graduates has gone out of this institution. We wish them good luck.

We use this oportunity to congratulate our contributors and thank our advertisers. We record here our sincere gratitude to M/s. Janatha Press, Kuravilangad, Antony's Studio, Kottayam and Victory Press, Kottayam, for assisting us in making the magazine what it is.

For the Editors,

Chief Editor

CLARETIAN CONGREGATION

The Claretian fathers are working to day in different parts of the world engaged in different kinds of apostolate.

Those who would like to join the Congregation and later work in the mission fields of India are welcome.

For details write to:

Fr. Director,
Claret Bhavan
686633 – Kuravilangad

പ്രകാശ്

S. S. L. C. **P. D. C.**

കോളേജ്

B. A. **B. Sc.** **B. Com.**

കുറവിലങ്ങാട്

SCHOOL & COLLEGE GOING CLASSES

Principal: JAYAPRAKASH M. Sc.

Very Rev. Fr. George Paruvanady
Our Manager

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
Our Principal

Principal's Annual Report

Respected Sir, Ladies and Gentlemen,

On behalf of the Deva Matha College, Kuravilangad, I welcome you all and present to you the eleventh annual report of the College, during the academic year 1974 – '75. We are very happy that Sri. C. T. Antony, the Dy. Superintendent of Police, Kottayam, has accepted our invitation to be the Chief guest for this morning function.

New admissions to the Pre-degree commenced in July. We have admitted 523 students to the Pre-degree course. Admissions to the various degree courses started in September and 244 students were admitted. Now there are 1701 students on the rolls of which 902 are boys and 799 are girls.

There are 66 members on the teaching staff and 44 members on the non-teaching staff. No change of staff occured during this year.

Examination Results

Details of the results of the various university examinations held in April-May 1974 are as follows:-

	I CL.	II CL.	III CL.	Total	Percentage
Final Year B. Sc.					
Mathematics	2	1	3	6	37.5
Chemistry	13	7	–	20	83.3
Zoology	10	7	12	29	90.3
Final Year B. A.					
Economics	–	5	26	31	63
English	–	1	11	12	25
Final Year B. Com	2	15	11	28	58
Pre-degree	24	58	53	135	30.2

Regarding the results of the university Examinations it may be noted that we have kept up our tradition of high percentage as far as Degree Courses are concerned. But as for the results of the Pre-degree

we have to admit that we have gone down. As for the Degree Classes we are happy to note that we got the First Rank in the university in B. Sc. (Zoology). Sri. A. P. Mathew obtained this rare distinction securing a total of 818 marks out 1000. In this connection it is noteworthy that of the four batches we have presented for B. Sc. (Zoology) so far, three batches got 1st rank in the university. In 1973 we had the singular distinction of getting the first three ranks in the Kerala University. Congratulations in a special way to the Department of Zoology and others who have co-operated with them for securing this high credit.

The College Union and the various associations were formed in October 1974. Sri. P. M. Mathew, III B. A., and V. T. Kurian III B. Sc. were elected as President and General Secretary respectively. The formal inauguration was made on Saturday the 9th Nov. 1974. Sri. A. K. Singh I. A. S., Asst. Collector, Kottayam, inaugurated the College Union and Associations and Sri. R. Balakrishna Pillai M. P. delivered a speech on the occasion.

Oratory club

The oratory club of the College has been doing great service in developing the intellectual and oratorical talents of the students. The club has conducted weekly meetings, at which the members held discussions and debates on various topics of academic, national and international importance. Besides, there have been occasional speech competitions. parliamentary debates and speech practice camps under the auspices of the club. The college has a good oratorical team which has participated in various inter-collegiate speech and quiz competitions and won trophies and prizes. Special mention is deserved by 'Nanthikadu Trophy' for Malayalam speech competition, won by Sri. P. M. Mathew and Kum. T. Thresiamma. It is to be mentioned as a great achievement of the club that a trophy named 'Deva Matha Trophy' has been instituted in the College, for yearly inter-collegiate speech competition. This year's competitions were held on 25th Jan. '75, in which teams from different parts of Kerala participated. The trophy. was won by the team from the Alwaye U. C. College. Cash awards also were given to the winning speakers.

Deva Matha Study Circle

The study circle has functioned as a work shop for the budding writers and artists of the college. Members met every week and discussed various literary questions so as to develop their aesthetic faculties and critical judgement. Literary works of the members were presented at these meetings and subjected to study and criticism. I am happy to note that a number of good artists and writers have got nourishment and training from the study circle. The manuscript magazine 'Samasya' published by the study circle, has succeeded in bringing to limelight many unknown writers and artists of talent. The study circle represented the College at the 'Arts Festival' held at Kottayam by the Mathrubhoomi and won championship the second time also, by securing the highest number of points in the competitions.

In this connection I would like to place on record my deep sense of gratitude to Sri. K. M. Chacko M. A., for the selfless service he is rendering in the capacity of the staff advisor of the Club and Study Circle.

National Service Scheme

We have a very active unit of the National Service Scheme that does valuable service to the society. The volunteers constructed a solid house for a poor black-smith in the locality last year. They are going ahead with the work of constructing a house for a poor widow now. They co-operated with the Panchayats of Kuravilangad and Kanakkary in constructing latrines for the "One Lakh" houses. Our volunteers co-operated with Koodalloor Medical Center in giving tripple antigen to children at Kalathoor and Kurichithanam. They did the maintenance work of the College-road and another road at Kozha. In addition they engage in activities such as house visits, hospital visits, hospital-cleaning, kitchen-gardening, agriculture and seminars. It is consoling to note that youth energy is diverted usefully like this.

Sports and Games

The Various College teams participated in the inter-collegiate and other tournaments. Our Ball-badminton boys team won the

Zone championship and three of our players got selection at the Zonal Level. Our Athletic team participated in the Kottayam District Amateur Athletic meet held at Palai and they were the Runners up in the boys selection. Our Table-Tennis girls team participated in the East Zone tournaments held at Thiruvalla and our team is the Zone Winners in the East Zone tournaments.

The Annual sports meet was conducted on Friday 28th Feb. and Saturday the 1st March 1975. Sri Mohammed Haniffa, R. D. O., Palai was the Chief Guest.

N. C. C.

Our unit is attached to the 16 Kerala Bn. N. C. C. Palai. There are at present 78 cadets and two under officers. One of our cadets attended the 88 Basic Course held at Himalayan Mountaineering Institute, Manali from 22-9-'74 to 19-10-'74. Four cadets attended the Military training with the army unit at Trivandrum from 13th Sept. to 5th Oct. '74. Another cadet attended the attachment to regular army unit camp held at Willington, Ooty, from from 1-6-'74 to 21-6-'74. Our senior under officer has attended 30 days special coaching camp at Officer's Training School, Maharashtra from 6-1-'75 to 4-2-'75.

Conclusion

Before I conclude this brief report, it is my duty to thank all our benefactors and friends. First and foremost I raise my heart to Almighty God for his abundant blessings on this institution. I take this opportunity to express our deep debt of gartitude to the Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the Patron of the College and to Very Rev. Fr. George Paruvanady, the President of the Managing Board. I am glad to offer my sincere thanks to the teaching and non-teaching staff for their good will and co-operation.

As regards my students, I appreciate their sense of discipline and co-operation. On every occasion of general unrest they displayed admirable restraint and sense of responsibility. Comparitively we have lost only very few days due to students' strike during the year under report. Now it remains for me to wish all the outgoing students very success in their coming examinations and in their future lives.

Finally I thank all who are present here for their contribution in making this function a grand success.

COLLEGE UNION OFFICE BEARERS

P. M. Mathew (Chirman)

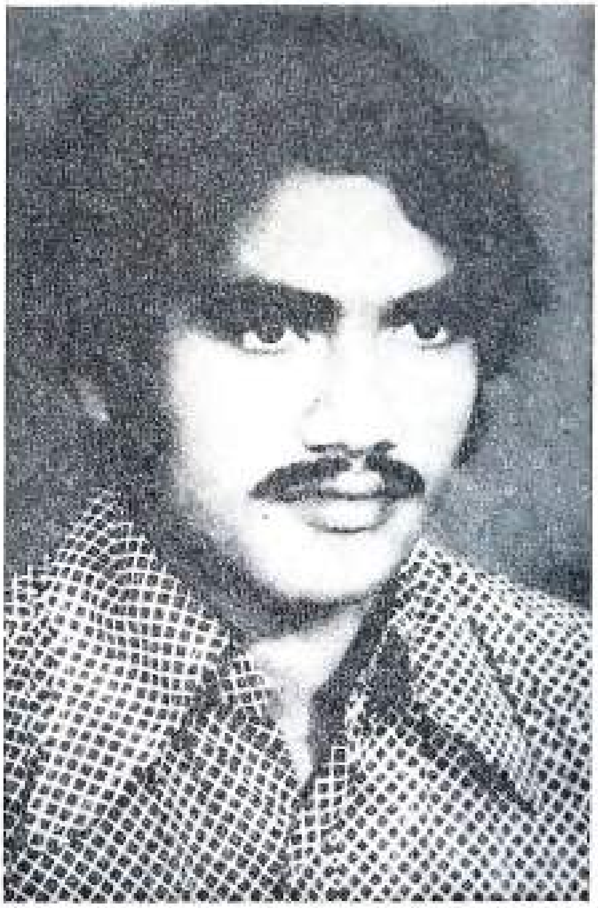

V. T. Kurian (General Secretary)

M. K. Mathew (Councillor)

K. V. Kurian (Arts Club Secretary)

Thomas Thomas (Student Editor)

—CHAMPIONS OF THE YEAR—

Thresiamma Cyriac Panamkuzha

V. K Varkey

In The Footsteps of Tenzing

Mathew Karamvely

The sky-scraping peaks of the Himalayas have long been a challenge to men of adventure. If to the ancient man they were abodes of Gods and Goddesses, to the modern man they are realms of exploration and adventure. Eversince Tenzing and Hillary set foot on Everest the crest of the world, adventerous foreigners have come to India in large numbers to climb the unexplored peaks of the Himalayas. In India, today, there is a new-found interest in mountaineering. With a view to training mountaineers, the Government of India has started various mountaineering institutes in different parts of the Himalayan states. Those at Manali, Darjeeling and Utter Kashi are a few of the more famous ones.

I was very happy to hear that I was selected for the 88th Mountaineering Course at Manali. I started on 24th September 1974. From New Delhi onwards the journey was quite interesting. The journey from Simla to Manali by bus was really adventerous. Towering mountains stood on one side and the Beas flowed deep below on the other side. The road was just broad enough for a vehicle to pass. At Kulu the river flows almost 200 feet below. The Kulu valleys are famous for natural beauty.

Manali stands on the banks of the Beas, which is one of the tributaries of the Indus. It is in Himachal Pradesh. Western Himalayan Mountaineering Institute is situated here. The 88th Mountaineering Course started on 1st October 1974 with 49 members from different states.

We were divided into six ropes, ie: sections. The members of each section were trained under an instructor. After taking hot tea each day we would make preparations for the day's programme. Everyday morning there was acclimatization walk in order to acclimatize our body and mind to mountaineering. For this we climbed the surrounding hills carrying a weight of 20 kg. We suffered a lot, owing to the extreme cold at Manali.

While climbing a mountain the mountaineer has to overcome many

natural obstacles like huge rocks, rivers etc. Hence the first week of the course was devoted to training. The different items of the training were really thrilling. Rock-climbing is very dangerous but in cresting. We practised in the neighbouring hills.

While climbing rocks, the mountaineer wears a crash helmet for the safety of the head. A mountaineer should have firm confidence in his physical and mental strength. If he feels afraid, he must not reveal the fact because this will spoil the courage of the whole group. While climbing rocks the mountaineer should use the holds available on rocks. There are several holds such as pinch hold, pressure hold, side hold, undercut hold etc. While climbing the rocks the climber will be belayed by another person. According to the progress in climbing the belay may be loosened or tightened. The climber is not allowed to catch the rope. If he does, the person who belays may also come down.

The leader of the party should be well-experienced in handling the ropes. No mountaineer should go for climbing with out a thorough kn wledge of knots. There are different kinds of knots. We acquired a thorough knowledge of making different knots with rope before we set out for climbing. No mountaineer will go alone for climbing because in danger he needs some help. If the mountaineer feels himself unfit he should not go for climbing. Again, one should know better than to grip bushes or climb on wet and slippery rocks.

Belay is applied to provide mental courage for the mountaineer. Various positions are adopted for belaying. They are shoulder belay, hip belay, knee belay etc.

Rivers are another obstacle which a mountaineer has to face. The mental courage of the mountaneer is tested here. The guide who knows swimming will cross the river by jumping. It is possible only at spots where the river is very narrow. It is easier to cross a river early in the morning. Because then the water-level will be low. The guide will carry one end of a rope and will tie it somewhere on the other bank. The remaining persons will cross the river with the help of the rope. The training in river-crossing was a jolly experience.

After a week's vigorous training we were ready by 7th october 1974 to start our mountaineering programme. We set out to climb the unknown peaks of the Himalayas. To protect our body from the extreme cold we had woollen clothing such as wind proof coat and pants, feather coat etc. The institute issued Ruck sacks for packing all these materials in.

After covering a long distance on the 7th, we reached Solang Nala by evening. Here the tents and food-materials were carried by mules. We pitched the tents without any delay. Then we went to the nearest forest to collect firewood. Sitting round the fire we sang songs of different lauguages. The food was prepared there itself. On the next morning the tents were folded and placed on the mules. Our adventerous journey continued.

Some of my friends got tired owing to high altitude sicknesses like vomiting, headache etc. Crossing the Beas several times and climbing the steep mountains we reached the base-camp, 14000 feet

above sea level. On all sides lay the unknown peaks covered with ice.

On the next day we started climbing. We wore woollen clothings and snow-goggles without which the eyes of the mountaineer will be dazzled by the reflection of ultra-violet rays on snow. We had to cut steps on hard snow with ice-axe. This was very interesting. Here the heavy snow-fall is a headache to mountaineers. The steps made by us would be immediately covered with ice.

There are certain dangers on the peaks, known as 'Mountain Hazards'. They are divided into three categories; objective, subjective and psychological.

Objective hazards are hazards beyond the control of the climber. They are rivers, streams, storms etc.

Subjective hazards are those which are connected directly to the climbers, such as snow-blindness, frost bite etc. Frost bite is the freezing of tissues due to slow blood circulation. In order to prevent this the climber must protect his organs with woollen clothings. Wet cloths must be avoided. Never put on wet socks. On the snow, movement is required, otherwise our organs such as ears, tongue, fingers etc. will be numbed. High altitude sicknesses such as headache and stomach pain are also subjective hazards.

A third kind of danger is psychological hazards like over-confidence and thrill-seeking. There are also dangers like landslides, Avalanches, crevasses, Glaciers etc. Crevasses are deep pits under the snow. These crevasses are often covered by soft snow. When the mountaineer climbs unaware of the crevasse he falls into the pit. Here death hides like a thief. If the crevasse is small we can jump over it and avoid danger. But the jumping person should be belayed. On the way we practised the crevasses rescue by different methods.

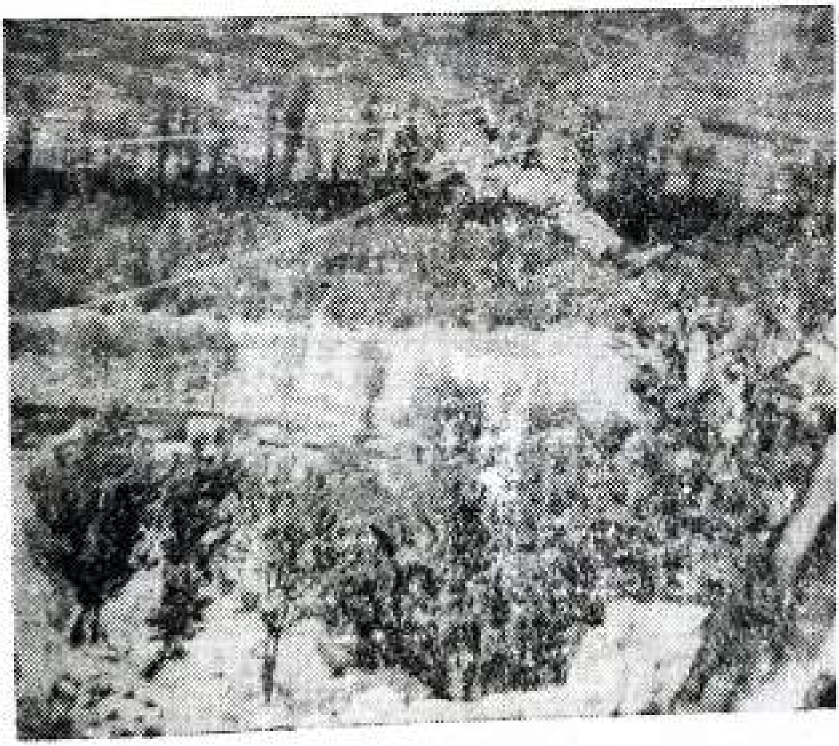

After getting all the training necessary in mountaineering we started on 13th October the last phaceof our climbing. When we were half way through suffering so many hardships, we were forced to abandon the programme. But we did not lose courage.

A DREAM!

Jose V. Manicketh
II B. Com.

One midnight a star twinkled
In the sky of my mind;
It was the first, the best I felt
And fondled my tender feelings I.

How sweet the dreams we had then,
And the sweetest of words we exchanged
Clouds were there to cover us up;
But like a vision it faded.

The cloudy sky is there, as even,
For a newly twinkling star in mind
Not cared for first; then crept in to know;
Befuddled, felt I with its dazzling.

Then I, the lover, like a bee,
After the honey, as always,
Towards the light newly lit,
Like a fly to perish.

On the next morning when we woke up our base camp was covered with snow 5 feet deep. Our tents fell down. We were compelled to return to Manali. The snow-fall was heavy; the curse of the climate was upon us. The change in climate was sudden. How to reach Manali was a problem that troubled our minds. The path we used to reach the base camp was already covered with snow. In this dangerous condition a spirit of adventure led us. Many of us were wounded while discending from the base camp. On the third day we reached Manali. The Deputy Chief Minister of Himachal Pradesh, presented us with the medals of the Mountaineering Course in a ceremonial function held at Solangnala.

The next day we left Manali. Goodbye to our comrades! Goodbye to the Himalayas!!

You Can do it

Graciamma M.
III B. Com.

"Volunteers are needed to donate blood for Mani, who has to undergo an emergency operation and needs 4 units of blood immediately".

I was reflecting on the poor response to the above notice which was put up by the principal a few months back. Many a time it has revolved in my mind, "Why don't people donate blood"? Quite often we hear about the tragic end of people who have passed away due to lack of blood. At times we come across the poor response of relations and friends in this regard. Even when the dying one who needs blood happens to be our nearest relation we try to shirk our responsibility by running away from the situation.

Now let us look into this problem for a while. Why are we afraid to donate blood? Is it because we lack love, generosity and goodwill? I do not think so, I am sure that it is because we are afraid of donating blood. We are ignorant about the whole process.

There is nothing to fear about donating blood. If one of us get a deep cut in the body, he is sure to lose some blood. But he is not going to lose his life over it, unless there is severe hemorrhage. We won't even lose as much blood as we would from a deep cut, through blood donation.

Blood donation is very simple. Every normal person has got 4.5 to 6 litres of blood in his body. Out of that one loses only 1/3 of a litre at the most through blood donation, which will be made up by the body soon. There is nothing to worry about it. It is just a matter of good will and bravery. Usually blood is collected by venous puncture from the fore-arm, in a container containing anti-coagulant. There may be slight pain when the needle goes into the vein; then, the whole thing will be over in a few minutes. You would not even feel that you have lost some blood.

I do agree that there may not be the kind of thrill and enthusiasm, which one gets when winning a match, or snatching someone away from drowning. There may not be the kind of appreciation and satisfaction which one experiences from the energetic display of one's talents. But there is nothing more exciting than to watch a patient recovering out of shock — in a way, rolling away slowly from the hands of death, coming, to a new life — just by receiving your blood.

Any one who has got good stamina can do any wonderful thing—but ONLY YOU CAN DO THIS—save your brother next door who needs blood desperately by donating your blood. Your willingness is what matters here. If approached, will you deny it to someone who needs blood urgently? If you donate blood he can be given a fresh lease of life.

LOVE

Paul P. J.
III B. A.

Love is a great tonic,
Not only for new-born babies
But also for grown-ups;
For bodily ills, too.

Love is a great tonic,
Certainly for psychosomatic disease
Which are on the increase,
But above all for human relations, as a whole.

Where reason would despair, love can hope;
Love rules his kingdom without sword;
Humanization is a process of love.
Love is for all the life — restoring tonic.

Even if you are willing and healthy, sometimes your blood may not be utilized for the one in need if you are of a different blood group. (Generally blood groups are divided into four major groups. A, B, AB and O with certain sub-groups. Again these are grouped as Rh-positive and Rh- negetive.) As a rule recipient and donor should be of the same group. There is no need to get disappointed in this case. Blood bank comes to your aid here. It will provide the kind of blood which the patient needs in exchange for your blood. Blood banks are entirely different from ordinary banks where we deposit money, take loan from etc. They are more or less like refrigcrators with special devices, where blood can be stored for 2-3 weeks without damage, and can be utilized for the patient when needed.

Perhaps you may have heard about the services rendered by the "Red Cross Society" in this field. Th's is an international organisation meant to promote blood donation. They are the only ones who can even get into the battle field, without any restriction, to reach blood to the needy and wounded. "We should not be enimical to a dying person", is the basic principle underlying their services.

DO YOU KNOW THAT

You are the sole manufacturer of the stuff on which life depends.

No scientific process has yet been succeeded in producing blood outside human or animal body.

Though any amount of blood can be collected from animals, only human

The World of Sound and Music

Thomas P. J.
II B. Com.

Man's greatest folly, ever since the dawn of history, has been his endeavour to reason with nature. He has tried to give to her meanings of his own, impossiug his own ideologies and philosophies upon her. His attitude towards sound is much the same. Sound is a world in itself, to enter it is to enter a different world.

We have nature's melodies like the bush in hills, the coak's clarion, or the subdued murmering of the streams. But most people prefer the blare of radio sets, the shrick of pop music in their stereos or the blaring car horns to the sounds of nature. This is a malady we have contracted from the West. But a thousand stereo sets couldn't have brought about this efiect of the natural sound.

Sound, as music, has brought, about magical changes in history. The raga 'Deepak' in Akbar's court is an example. Hypnosis which is now accepted by the Western scientist makes use of sounds to bringout a hallucination in the minds of people. This practice prevailed in Akbar's days. Music widens the scope of sound. There are famous musicians who have given meaning and form to the musical sound. Among them we have the name of late Ustad Amir Khan in the forefront. He was a symbol of the new thinking in music. He had no quarrel with tradition but insisted that it should not by itself be the end, instead, should serve as the basis of further cultural advancement. Then comes the famous sitar maestro Ravi Sankar. He is most popular for his

---

blood can be utilized for another hnman being.

The sick and the wounded can be served if every healthy person considers it as a personal responsibility to make blood donations.

Blood can be donated safely every three months.

Your body replaces it in a few weeks.

YOU CAN DONATE BLOOD

If you are between the ages of 15—55
If you are in good health
If your weight is above 100 lbs.
If your Hemoglobin is above 10 gms.%
If you have not donated blood in the last three months.

Youth are generally very enthusiastic about searching for the unknown, taking risks and looking for chivalry. They would be more than willing to save their fellow beings through blood donation, if only they know, it is quite challenging though simple.

Now-a-days many colleges and instituitions have volunteer groups for blood donation. Would it not be a good idea if some one, say the N. S. S. or some other groups take the lead and organise a group of volunteers for blood donation, here too?

famous musical concerts in Chicago, New York etc. He is the master voice in the field of sitar strings.

Come to the classical section of music. If anyone bemoans that today's youth has no task for classical music, one should turn round and ask whether the youth in any generation had fallen head and belly for scientific music-exception do not prove the rule. Nowadays certain film music is proving a significant factor in fostering a task for classical music. Here again there have been charges against music directors of tampering with the musical scales, of making ungramatic combinations, the 'arohi' from one raga mixed with the 'avarohi' of another raga — to make a time.

The advancement in technology — radio, grmaphone, tape-recorders and other sophisticated sound system has also helped to extend the frontiers of music from 'selected audience' to wider public response. The new wave and experimental films heralded the birth of new modern music.

Now, to turn to the Karntaka music perhaps the situation there is brighter. Concert attendance is a part of South Indian cultural life. Tyagaraja, the celebrated composer is worshipped as a manifestation of the divine spirit.

Artists of younger generations such as Bala Murali, T. K. Govindarao, T. R. Subrahmanyam, Radha Jaya Lakhsmi (all vocalists) Lalgudi, M. S. Gopalakrishnan and Prapacham Sitaram (all instrumentalists) command an enviable position. The regard commanded by the classical musicians has prompted some of the stage and film singers (M. L. Vasantakumari, Jesudas, Seerkazhi Govindarajan and to an extent P. B. Sreenivas) to journey from crooning to the classical platform.

A glance at the musical instruments of India will give a more vivid picture of our music. Our musical instruments are mainly classified into string, wind and Covered Drums and also the solid vadyas. Important string instruments are veena, sitar, saranji, tampura, violin and sarod. Coming to the wind section we are familiar with harmonium, flute, shahnai etc. Nadaswaram and clarinet belong to the solid type. Tabala, bongos or any kind of drums belong to the covered drums divisions.

Thus the sound of music takes us to a fantastic world of creation, knowledge, magic and mystery.

-SECRETARIES-

Abraham Chittakodam
Malayalam Association

M. S. Sebastian
Dramatic Club

George J. Palakaran
Arts Association

James K. C.
Hindi Association

Mathew P. M.
Music Club

Kuruvilla P. James
Science Association

Joy Philip T.
Science Association

Joseph John V.
Commerce Association

Babu K. J.
Humanities Association

Gracy Jose
Lady Representative

Under Officer Mathew Karamvely
Attended-

1. Attachment camp at M. R. C. Wellington
2. 88 Mountaineering course at W. H. M. I. Manali

(See Article-In the Footsteps of Tenzing)

Tomy Sebastian
Captain-Ball Badminton
won zonal Championship

Anice Mathew
Lady Representative

Balachandran T. R.
Captain-Cricket

Mariamma Mathew
Dance Club Secretary

Salila A. K.
Best Actress

Jose Zacharia
Captain-Foot Ball

Place of Literature in Life

Mahajan P. Mani

"A good book is the precious life-blood of a master-spirit embalmed and treasured on purpose to a life beyond life" —John Milton. There is an intimate connection between life and literature. It is, in fact, life which is subject matter of literature. Life provides the raw material on which literature imposes an artistic form. Thus, literature is the communication of the writer's experience of life. The history of literature regarded in its sociological aspect shows that all that is literature seeks to communicate knowledge.

Plato, the great Greek philosopher, was the first to give a serious thought to the relation of literature and life. According to him "prolonged indulgence in any form of literature leaves its marks on the moral nature of man effecting not only the mind but physical poise and intonation" (Republic).

A great writer has double task—to represent the world around him, and to reveal through it "the unchangeable forms of human nature." Literary language dosen't merely state and express what it says, it also wants to influence the attitude of the reader, persuade him and ultimately change him.

Spencer, the greatest poet of his age,says of his work "The Faerie Queene" that its aim is to "fashion a gentle man or noble person in vertous and noble discipline." The world which the artist presents is one which is moulded by him to his heart's desire, an ideal world which fulfils his aspirations.

Art is not a static force. It must speak to the spirit of the succeeding period. The artists live in a constant knowledge of what would be and in a constant anger and pity at what he is. The writer is, thus, fully conscious of the life around him, and he reacts to it in a most sensitive manner. He critisises life in his works and shows dissatisfaction when it dosen't come up to his standard. He challenges the voice of authority and produces an interrogative habit of mind in all spheres of life. The artist doesn't imitate, but creates; it is the reader who imitates what the artist creates.

Great books are not merely "mighty bloodless substitutes for life"; they are as vital and living as life itself. When we read great literature we come in contact with life at its best and know more about life through books than by our wayward and disjointed experiences. A noble book is as living a thing as a noble deed, and the processes of art are just as vital as those which are involved in any other of life's many-sided activities. Literature incorporates the highest value of man's creative life.

Besides providing aesthetic pleasure by exhibiting life in its manifold aspects, literature has a uumber of functions to perform. The protagonists of 'art for art's sake' theory believe that art has simply to give us pleasure and its function is to have no function at all. But, it

THE GIFT OF LAUGH

Chandradas A. A.
I P. D. C.

Joseph was a young schoolmaster. He was a friend, philosopher and guide to all the students.

It was 10'o clock on Monday. The bell rang. The class began. Mr. Joseph was to engage std. IX. That day he happened to be a little late. He entered the class room, the students got up, a chorus of "good morning" rang. Without caring even to take attendance he began straight away to teach. The students of course listened to him with rapt attention. The class went on very well.

But a sound of ugly laughter from the back bench destroyed the calm atmosphere of the class room. It was a missing tooth of Mr. Joseph that caused the laughter. The class was indeed a Babel of dim and confusion. It was Rajan who set the ball rolling.

After a few moments the teacher could pull himself through. He began to discourse on tooth-losing. But his speech was troubled by mewing and cat calls. Rajan was the very centre of the disturbance.

On that day Rajan's father did not return home in the evening. Rajan exploited this opportunity and went for a film. He managed to enter the theatre without a ticket and comfortably seated himself among boys most of them of

(Contd. on page 12)

---

is beyond doubt that the ultimate function of literature is to be sublime and to have on its readers the effect of ecstacy—to "teach" and "move."

Another function of this "stored honey of the human soul" is that it heightens the reader's awareness to certain aspects of life and thus gives him pleasure. George Eliot's immortal words are in this connection worth mentioning "The art of literature is the nearest thing to life; it is a mode of amplifying experience and extending our contact with our fellowmen beyond the bounds of our personal lot." Though the works of Aeschylus, Sophocles and Euripides were created for festival and ceremonial occasions, its outcome was to heighten the awareness of the Greek citizens to what were then regarded as the significant aspects of Greek city life.

Every aspect of literature is educational in a broad sense and this in itself is a source of pleasure to the readers. Dryden has correctly pointed out its power to "delight and instruct" human mind. By making us alive in a world where we look upon and understand experience, the sublime artist may, as Longinus says, lift us out of ourselves and "raise us into the vaster world of humanity, and may hold us rapt in contemplation of the spectacle", Thus Oswen Bright's idea that "Every iota of our life's activities is generated by the creative currents of the dynamo of literature" is no more an exaggeration.

Another function which literature performs and thereby provides delight to

India – As a Member of the Atomic Club

Babu Joseph
I D. C.

May, 18, 1974 was remarkable in the history of India. It was on this day our scientists tested the atom bomb for the first time deep in the deserts of Rajesthan. Thus India became a member of the atomic club. This successful nuclear test proved without doubt that our scientists can make the atom bomb at any time, if the nation demands it.

Our political leaders, who were always proclaiming their bitter, protest against making the atom bombs, changed their opinions. This change may have originated when expansionist China became a considerable nuclear power. Their marvellous progress in the field of nuclear weapon is, ofcourse, a living threat to the safety of India, even though they have assured the world that they won't be the first nation to use the atom bomb.

Whether the atom bomb is highly necessary for India at this time is a widely discussed question. According to the 1971 census the population of India as on April 1, 1971 was 54.7 crores. About 30 percent of the population do not get enough to eat. Therefore food is the most vital and fundamental problem affecting the economy of our country today. The atom bomb can't feed the hungry millions.

The problem of unemployment is disturbing the minds of our political leaders today. The extent of unemployment can be seen on the live registers of the employment exchanges. There were 33.3 lakhs of unemployed people in India at the begining of 1970. The number is increasing rapidly. Therefore both long term and short term measures are to be adopted to solve this problem as quickly as possible. The atom bomb can't satisfy the unemployed people.

Our forefathers were the upholders of Ahimsa and nonviolence, great believers in world peace and the concept of

---

the reader is to develop experience. It provides release to the pent-up emotions of man. Thus literature is neither useless nor functionless. Its main purpose is to give delight, but in doing so it performs several functions and satisfies the basic needs of man. Above all, great literature has civilizing effect on the readers and it is to show that power that Frederic Schlegel remarked that "literature is the comprehensive essense of the intellectual life of a nation."

Thus, the study of literature nourishes youth, entertains oldage, adorns prosperity, solaces adversity. It helps us to refine our sensibilities. No doubt, a nation with no literature at its back, is like a tree that has borne no fruit. Literature is a vehicle of rational thought and articulate emotion, and it is essentially an uplifting power enabling us "to enjoy and endure it", thus contributing to the art of living.

a one world community and were against the construction of the atom bomb. In foreign policy India persued non-alignment with the warring blocks in the hope of fecilitating the achievement of world peace.

India is now passing through the most difficult period. We are facing an economic crisis. At this time we want money for constructive purposes. A large amount of money and technical know-how are necessary for the construction of an atom bomb. We can use this money and technical knowledge for constructive purposes.

We know, from the unfortunate cities of Hiroshima and Nagasakki, what horrible damage and suffering the atom bomb have caused. It transformed the beautiful cities into mere ashes. The atom bomb cannot fill the empty stomach; it cannot satisfy the desperate un-employee; it cannot save our gloomy economy. Hence it will be in keeping with the needs and policy of our nation if we choose to do without the atom bomb.

The Gift of........

his own age. He had a tendancy to laugh at others. His words angered some of the boys. One of them shouted, "we shall meet in the street". The film over, they began to quarrel. A fight ensued. Rajan heroically sustained some minor injuries. But commonsense got the better of his courage. Discretion is the better part of valour. Rajan showed a clear pair of heels. He stumbled against a stone and fell flat on the ground unconscious. When he came to his senses he found two of his teeth missing. He reached home by midnight.

The next day Rajan entered the class a little confused. The students, in no time, understood the reason of his malaise. They gathered round him shouting and laughing at him. When the bell rang Mr. Joseph entered the class room and the class began. The subdued laughter rose to a cresendo when the teacher asked Rajan a question and he got up without his teeth.

COLLEGE UNION INAUGURATION

Mr. A. K. Singh I. A. S. Inaugurates the Union

Mr. R. Balakrishna Pillai M. P.-Speaker of the Day

Prof. Abraham Nidhiry Awards The "Deva Matha Trophy" to the U C. College Team

Mr. A. P. Mathew-1st Rank in Zoology Receives the Prize from Mr. A. K. Singh I. A. S.

എന്റെ രാജ്യം ഒരണുശക്തി

ജോർജ്ജ്കുട്ടി കെ. എ.
II D. C., Zoology

അമേരിക്കൻ ദിനപ്പത്രങ്ങൾ വെണ്ടയ്ക്കാ തലക്കെട്ടുകൾ നിരത്തി. ഇൻഡ്യ അണുവിസ്ഫോടനം നടത്തിക്കൊണ്ട്, ന്യൂക്ലിയർ ക്യാമ്പിലേയ്ക്ക് കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു; ലോകസമാധാനം അപകടത്തിലായിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ നിരീക്ഷകർ തൊണ്ട തുറന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു; ഭാരതം അതിന്റെ മഹത്തായ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ കളഞ്ഞുകുളിച്ചിരിക്കുന്നു; പഞ്ചശീലങ്ങൾ ആവിയായിപ്പോയിരിക്കുന്നു; ഗാന്ധിജിയുടേയും നെഹ്രുവിന്റേയും, ആദർശങ്ങൾ ബലികഴിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; മാനുഷികമൂല്യങ്ങളും, സനാതന തത്വങ്ങളും, എന്നുവേണ്ട, പാവനവും, പരിശുദ്ധവുമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കൊലചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; ലോകമന:സാക്ഷി ഉണർന്നേതീരൂ എന്നെല്ലാം. പാക്കിസ്ഥാൻ പ്രസിഡന്റ് ഭൂട്ടോയുടെ കാര്യമായിരുന്നു ഏറെ കഷ്ടം. അദ്ദേഹം മഴക്കാലമാകുമ്പോൾ കുട്ടികൾ കാരണവന്മാരോട് പറയാറുള്ളതുപോലെ ഫോണെടുത്തു പിടിച്ച് നിക്സണോടും, ബ്രഷ്നേവിനോടുമൊക്കെ പറഞ്ഞു, ''ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു കുട വേണ'' മെന്ന്. വെറും കുടയല്ല, ന്യൂക്ലിയർ കുട! അണുപ്രസരത്തിൽനിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ.

ഒരുദശകത്തിനു മുൻപ്, ചൈന അണുശക്തിയായിത്തീർന്നതിനു ശേഷം, ന്യൂക്ലിയർ ക്ലബിലേക്കു കടന്നുവന്ന ആദ്യത്തെ രാഷ്ട്രമായ ഭാരതത്തിനു ലഭിച്ച സ്വീകരണം ഇങ്ങനെയൊക്കെയായിരുന്നു. ചൈനയെപ്പോലെ, സംഹാരരൂപിണിയുടെ ഭാവത്തിലല്ല, മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഭാരതത്തിന്റെ ന്യൂക്ലിയർ ക്ലബ് പ്രവേശനം. എന്നിട്ടും നമുക്കുണ്ടായ അനുഭവമിതാണ്. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഈ പ്രതികരണങ്ങൾ ഒട്ടുംതന്നെ അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നില്ല. കാരണം കഴിഞ്ഞ ഏതാനും നൂറാണ്ടുകൾകൊണ്ട്, നാം പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്നതുതന്നെ.

അണ്വായുധനിരോധനക്കരാറിൽ ഒപ്പുവച്ച ഒരു രാജ്യമല്ല ഇൻഡ്യ. ആ നിലയ്ക്ക് അണുശക്തിയായിത്തീർന്ന ഇൻഡ്യക്ക് ഏതു നിമിഷവും അണുവായുധമുണ്ടാക്കുന്നതിന് നിയമപരമായ തടസമൊന്നുമില്ല. പാശ്ചാത്യലോകം തങ്ങളുടെ ഭീതിക്കു കാരണമായി, പുറമേ പറഞ്ഞതിതാണ്, എന്നാൽ ഇൻഡ്യ അണുവായുധനിരോധനത്തിനെതിരാണോ? അണുവായുധനിരോധനക്കരാറിൽ ഭാരതം ഒപ്പുവയ്ക്കാതിരു

ന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണ്? ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു മുഴുവനുമായി മഹത്തായ പെരുമാററച്ചട്ടങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയും അതിൽനിന്നെല്ലാം തങ്ങളെ സ്വയം ഒഴിച്ചുനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ''അറുബോറൻ സമാധാനയജ്ഞം'' വൻ ശക്തികൾ ഇന്നും ഇന്നലെയുമൊന്നും ആരംഭിച്ചതല്ല. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ രൂപീകരണകാലത്തും അതിനു മുൻപുമെല്ലാം ഈ അഭ്യാസം അവർ കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പരിപാടിയുടെ പുതിയൊരു പതിപ്പു മാത്രമായിരുന്നു അണ്വായുധനിരോധന കരാർ. അണുശക്തിയുടെ പരമാധികാരികളായി വൻശക്തികളെ അംഗീകരിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു കരാറിനു പിന്നിലുള്ള വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യം. ലോകത്തെ മുഴുവൻ പലവട്ടം ദഹിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്ന മാരകായുധങ്ങൾ സ്വന്തം ആയുധപ്പുരകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ട് അണുവായുധ നിരോധനത്തെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യന്റെ ഡബിൾറോളിനെയാണ് നാമെതിർത്തത്. തങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള അണുവായുധങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു കളയുവാൻ വൻ ശക്തികൾ തയ്യാറായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അണ്വായുധനിരോധനക്കരാറിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുന്ന ആദ്യത്തെ രാഷ്ട്രം ഭാരതമായിരുന്നേനെ. അതവിടെ നില്ക്കട്ടെ. നാം നടത്തിയ അണുവിസ്ഫോടനത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള ലക്ഷ്യമെന്താണെന്നു നോക്കാം.

ഇതൊരു പടയൊരുക്കമാണോ? അതെ. തീർച്ചയായുമിത് മഹത്തായൊരു സാമ്പത്തിക വിപ്ലവത്തിനുള്ള പടയൊരുക്കമാണ്. ഭാരതം പോലുള്ള പൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ അസംസ്കൃത വിഭവങ്ങൾ പിടിച്ചുപറിച്ചുകൊണ്ടുപോയി, പാശ്ചാത്യൻ വൈയവസായിക വിപ്ലവം നടത്തിയപ്പോൾ അന്നത്തെ അടിമഭാരതത്തിന് അതിൽ ഫലപ്രദമായി പങ്കുപററുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നമ്മുടെ പിന്നോക്കാവസ്ഥക്കുള്ള കാരണവും അതുതന്നെയാണ്. എന്നാലിപ്പോൾ, ലോകത്തിൽ രണ്ടാം വൈയവസായിക വിപ്ലവം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ വിപ്ലവത്തിന്റെ സദ്ഫലങ്ങൾ ആവോളമാസ്വദിക്കുവാൻ നാം തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അണുശക്തിയായിരിക്കും ആ വിപ്ലവത്തിലെ പ്രധാനായുധം.

നാളത്തെ ലോകത്തിൽ അണുശക്തിക്കുള്ള സ്ഥാനം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ലോകമൊട്ടാകെ ഭീതിദമായ ഒരൂർജ്ജ പ്രതിസന്ധിയിടെ നടുക്കയത്തിൽ കിടന്ന് നട്ടം തിരിയുന്നൊരു കാലഘട്ടമാണിത്. ഇന്ധനക്ഷാമം, ഭാരതംപോലുള്ള വികസ്വരരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പദ്ധതികളെയെല്ലാം പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അറബിരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ എണ്ണയുപരോധത്തിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച ഒരു താത്കാലിക പ്രതിഭാസമായി ഊർജ്ജ പ്രതിസന്ധിയെ വിലയിരുത്തുന്നത് ദീർഘവീക്ഷണമില്ലായ്മയായിരിക്കും. ഈ പ്രതിസന്ധി ഇത്ര പെട്ടെന്നുണ്ടാകുവാൻ എണ്ണ ഉപരോധമാണ് കാരണമെന്ന് സമ്മതിച്ചേതീരൂ. എന്നിരുന്നാലും എണ്ണയുപരോധം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെടാതിരുന്നാലും ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, നാമതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നു. കാരണം, പശ്ചി

മേഷ്യയിലെ എണ്ണപ്പാടങ്ങൾ അക്ഷയപാത്രങ്ങളൊന്നുമല്ല എന്നതുതന്നെ. എണ്ണയുപരോധം നീക്കിയാലും സമീപഭാവിയിൽ തന്നെ അതിഭയങ്കരമായ ഒരിന്ധനപ്രതിസന്ധിയെ ലോകം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു തീർച്ചയാണ്.

എണ്ണപ്പാടങ്ങൾ വററുകയും, ഊർജ്ജപ്രതിസന്ധി മനുഷ്യരാശിയെ തുറിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ കരണീയമായിട്ടുള്ളതെന്താണ്? ഊർജ്ജത്തിന്റെ ലഭ്യതക്കായി പുതിയ മേഖലകളിലേയ്ക്കു കടന്നുചെല്ലുകതന്നെ. അപ്പോഴാണ് അണുശക്തി നമ്മുടെ സഹായത്തിനെത്തുക. ദീർഘവീക്ഷണമുള്ള എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരും, സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധൻമാരും, ഊർജ്ജത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാളത്തെ ലോകത്തിന്റെ ഏക അവലംബം അണുശക്തിയായിരിക്കുമെന്ന് തുറന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ധനക്ഷാമം ലോകത്തെ വിഴുങ്ങുവാനൊരുങ്ങുന്ന സമയത്തല്ല അതേക്കുറിച്ച് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത്. ഇപ്പോൾ മുതൽ അതിനുള്ള പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാരണം വിപത്ത് നാമുദ്ദേശിക്കുന്നത്ര അകലത്തിലല്ല. ഭാരതം അണുവിസ്ഫോടനം നടത്തിയതിന്റെ പശ്ചാത്തലവും ഇതുതന്നെയാണ്.

ഇതിന്റെ പിന്നിൽ ആക്രമണപരമായ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും നമുക്കില്ലെന്ന് എല്ലാ ലോകവേദികളിലും നാം തുറന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അണുവിജ്ഞാനം പങ്കുവയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിലും, തികച്ചും തുറന്ന മനസ്സാണ് നമുക്കുള്ളത്. അണുശക്തി സംബന്ധിച്ച് നാമാർജ്ജിച്ചിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാനം പാക്കിസ്ഥാനുമായിപോലും പങ്കുവയ്ക്കുവാൻ തയ്യാറാണെന്ന് ഭാരതം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതിന് കാരണമതാണ്. പക്ഷേ നിർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടെ, ഇൻഡ്യയുടെ ഓഫർ പാക്കിസ്ഥാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈയവസരം നോക്കി ഇൻഡ്യയെ താറടിച്ചു കാട്ടുവാനാണ് അവരുടെ പരിശ്രമം. ന്യൂക്ളിയർ കുടയും തേടി ഓടിനടക്കുന്ന ഭൂട്ടോയുടെ ലക്ഷ്യം മറെറാന്നല്ല.

നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ തന്നെ പലരും ഈ പ്രശ്നത്തിൽ നമ്മെ ശരിക്കും വിശ്വാസത്തിലെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അണുവിജ്ഞാനം ഇൻഡ്യയുമായി പങ്കു വയ്ക്കുന്ന പരിപാടി കാനഡാ നിർത്തിവച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ ധാരണയില്ലായ്മകൊണ്ടാണ്. ഈയിടെ നടന്ന ചില ചർച്ചകൾ നമ്മുടെ നിലപാടു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കാനഡായെ സഹായിച്ചുവെന്നറിയുന്നത് സന്തോഷകരമാണ്. സംഹാരരുദ്രനെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന അണുശക്തിയെ മനുഷ്യസേവകനാക്കി മാററുക മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ഹിരോഷിമായെ മരുഭൂമിയാക്കി മാററിയ ആ രാക്ഷസന് മരുഭൂമികളെ മലർവാടികളാക്കാനും കരുത്തുണ്ട്. ആ ''ഭയങ്കരനെ''ക്കൊണ്ട് നമുക്കു വിടുപണിചെയ്യിക്കുകവഴി നാഗസാക്കിയിലും ഹിരോഷിമായിലും മരിച്ചുവീണ പതിനായിരങ്ങളുടെ രക്തത്തിന് പകരം ചോ

(തുടർച്ച—പേജ് 6-ൽ)

സോഷ്യലിസം ഒരു സ്വപ്നമോ?

റേറാം പി. തോമസ്

സോഷ്യലിസം! സുന്ദരമായ ആ പദം ഇന്നെല്ലാവർക്കും സുപരിചിതമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപിത രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യമായിട്ടംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് സോഷ്യലിസമാണല്ലോ. സോഷ്യലിസം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യമായിട്ടംഗീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ദാരിദ്ര്യമുൾപ്പെടെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ച് സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു ഭാവിയെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ അതിനു കഴിയും എന്നു നാം പ്രത്യാശിച്ചു. എന്നാൽ സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ പ്രയാണം എത്രത്തോളമായി? സ്വാതന്ത്ര്യ ലബ്ധിക്കു ശേഷമുണ്ടായ മുന്നേറ്റത്തിൽ നമുക്ക് മാർഗ്ഗഭ്രംശം സംഭവിച്ചില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ നാം ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്ന് അകന്നില്ലേ? എന്തെല്ലാം മാർഗ്ഗതടസങ്ങളെയാണ് നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്? ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം ഒരവലോകനം നടത്തുന്നത് ഉചിതമെന്നു തോന്നുന്നു.

പ്രശ്നങ്ങൾ, പ്രശ്നങ്ങൾ

പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തെയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം രാഷ്ട്രം അഭിമുഖീകരിച്ചത്. ദാരിദ്ര്യവും തൊഴിലില്ലായ്മയും കണക്കററു വർദ്ധിച്ചു. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ കോടിക്കണക്കിന് തൊഴിൽരഹിതർ ഇന്ന് നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും കുമിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രം ഇന്ന് ഗുരുതരമായ ഭക്ഷ്യക്കമ്മിയെ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിന് ആനുപാതികമായി ഭക്ഷ്യോൽപാദനം നടക്കുന്നില്ല. കള്ളക്കടത്തും കള്ളപ്പണവും രാജ്യത്ത് സമാന്തര സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഔദ്യോഗിക സമ്പദ്ഘടന താറുമാറായിരിക്കുന്നു. അഭൂതപൂർവ്വമായ വിലക്കയറ്റത്തിന്റെ നീരാളിപ്പിടുത്തത്തിൽപ്പെട്ട് സാധാരണജനങ്ങൾ ഉഴലുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജനജീവിതം ദുർഘടാവസ്ഥയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു.

ചില കാരണങ്ങൾ

ഇനി പ്രശ്നങ്ങൾക്കുപിന്നിലുള്ള കാരണങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാം. ഭാരതത്തിൽ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ ആരംഭിച്ചത് ചില പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടെ ആയിരുന്നു. രാജ്യത്തെ ഓരോ പൗരനും അവന്റെ പ്രാഥമിക ആവശ്യങ്ങളായ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം ഇവ ലഭ്യമാക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് തുല്യ അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക, തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുക ഇവ പദ്ധതികളുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നു. പദ്ധതികൾ കുറെ നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും കോട്ടങ്ങൾ അവയെ കവച്ചുവച്ചു. ഭക്ഷ്യോൽപാദനം ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചെങ്കിലും കുതിച്ചുകയറിയ ജനപ്പെരുപ്പം അവയെ നിഷ്പ്രഭമാക്കി. കൂടുതൽ കൂടുതൽ തൊഴിലവസരങ്ങൾ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ പ്രദാനം ചെയ്തെങ്കിലും കോടിക്കണക്കിന് തൊഴിൽരഹിതരുടെ മുന്നിൽ അവ നിസാരങ്ങളായിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ നേടികൊടുക്കുന്നതിനുപോലും പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികൾ പരാജയപ്പെട്ടു. പദ്ധതികളുടെ ആസൂത്രണങ്ങളുടെ പരാജയം എടുത്തുപറയത്തക്കഒന്നാണ്.

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഫലം ധനികൻ കൂടുതൽ ധനികനും ദരിദ്രൻ കൂടുതൽ ദരിദ്രനും ആയിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതാണ്. സാമ്പത്തിക ശക്തിയുടെ കേന്ദ്രീകരണം കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തി കഴിഞ്ഞ് രണ്ടു ദശവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും രാഷ്ട്രം 5500 കോടി രൂപ സംയുക്ത മേഖലയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. അതിൽ പകുതിയും എഴുപത്തഞ്ചു കുത്തക മുതലാളിമാരുടെ കൈകളിലാണ് ചെന്നുപെട്ടത്. ഇതിൽ തന്നെ മൂന്നിലൊരുഭാഗം പന്ത്രണ്ടോളം മുതലാളിമാരുടെ കീശയിലും. അതേ സമയം ഇന്ത്യയിലെ ആളോഹരി പ്രതിദിന വരുമാനം ഇരുപതു മുതൽ മുപ്പത്തഞ്ചു വരെ പൈസയാണ്. ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള വിടവ് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

കള്ളക്കടത്തും കള്ളപ്പണവും രാജ്യത്ത് സമാന്തര സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പണപ്പെരുപ്പവും ഇവയുടെ സൃഷ്ടിതന്നെ. 14000കോടി രൂപയുടെ കള്ളപ്പണം ഇന്ത്യയിലുണ്ടെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ റിസർവ്വ് ബാങ്കിന്റെ പക്കൽ 924 കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപമുള്ളപ്പോൾ കള്ളക്കടത്തുകാർ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന സമാന്തര റിസർവ്വ് ബാങ്കിൽ 2500 കോടി രൂപയുണ്ടെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കരിഞ്ചന്തയും പൂഴ്ത്തിവയ്പും നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളുടെ വില കയററത്തെ സഹായിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്.

ചില പരീക്ഷണങ്ങളും പരാജയങ്ങളും സോഷ്യലിസമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ ആദ്യപടി എന്ന നിലയിൽ ഗവൺമെൻറ് ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. പതിന്നാലു വൻകിട ബാങ്കുകൾ ദേശസാൽക്കരിക്കുകയും ജനറൽ ഇൻഷ്വറൻസ് ഗവൺമെൻറുടമയിലാക്കുകയും ചെയ്തു. 874 കൽക്കരിഖനികൾ ഏ

ററെടുത്തു. ഇൻഡ്യൻ കോപ്പർ കോർപ്പറേഷനും ഇൻഡ്യൻ അയേൺ ആൻഡ് സ്ററീൽ കമ്പനിയും ഗവൺമെൻറുടമയിലാക്കി. ഗോതമ്പിൻെറ മൊത്തവ്യാപാരം ദേശവൽക്കരിച്ചു.

ഈ നടപടികൾ എല്ലാ തന്നെ ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. ബാങ്കുകൾ ദേശവൽക്കരിച്ചതോടുകൂടി അവയിൽ പലതും നഷ്ടത്തിലായി. സാധാരണ ജനങ്ങളിൽ നിന്നും ബാങ്ക് അകററപ്പെട്ടു. ബിസിനസ് നയ ചാതുര്യത്തോടുകൂടി സാധാരണക്കാരനോട് ഇടപഴകിയിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാർ ആ 'പരിപാടി' നിർത്തിവച്ചു. കാരണം അവർ ഗവൺമെൻറുദ്യോഗസ്ഥൻമാരായിത്തീർന്നു എന്നതു തന്നെ.

ഇനി ഖനികളുടെ കാര്യമെടുക്കാം, ഖനികൾ ദേശവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി കൽക്കരിയുടെ ഉല്പാദനം ഗണ്യമായി കുറയുകയാണുണ്ടായത്. അങ്ങനെ ഖനികളും ദേശസാൽക്കരണത്തിൻെറ മറെറാരു 'രക്തസാക്ഷി'യായിത്തീർന്നു.

ഗോതമ്പിൻെറ മൊത്തവ്യാപാരം ദേശവൽക്കരിച്ചതോടുകൂടി വിപണിയിൽ നിന്നും ഗോതമ്പ് അപ്രത്യക്ഷമായി. ഒരു പരാജയസമ്മതമെന്ന നിലയിൽ ഗവൺമെൻറ് ഗോതമ്പിൻെറ മൊത്ത വ്യാപാരം ഏറെറടുത്ത നടപടി പിന്നീട് റദ്ദാക്കി.

പരാജയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന കാരണം

കേരളാ ഫിഷറീസ് കോർപ്പറേഷൻ ഗവൺമെൻറുടമയിലുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. കോർപ്പറേഷൻെറ ഒരുവർഷത്തെ കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ഒരുകോടി രൂപ നഷ്ടമുള്ളതായി കാണപ്പെട്ടു. ഇതിനെപ്പററി അന്വേഷിക്കാൻ ഗവൺമെൻറ് ഒരു കമ്മീഷനെ നിയോഗിച്ചു. കമ്മീഷൻെറ റിപ്പോർട്ട് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. പുറംകടലിൽനിന്നും വേണ്ടത്ര മൽസ്യം ജോലിക്കാർ ശേഖരിച്ചു. പക്ഷേ അവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും കടലിൽ വച്ചുതന്നെ സ്വകാര്യവ്യക്തികൾക്ക് വിൽക്കപ്പെട്ടു. തങ്ങൾ ശേഖരിച്ച മൽസ്യസമ്പത്തിൻെറ ചെറിയൊരംശം മാത്രമാണ് ജീവനക്കാർ കോർപ്പറേഷന് നൽകിയത്. ഇതായിരുന്നു കോർപ്പറേഷന് നഷ്ടം സംഭവിക്കാനുള്ള കാരണം. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്ന് ഒന്നു വ്യക്തമാണ്. സ്വകാര്യ മേഖലയിൽ വ്യക്തികൾക്ക് പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള അവസരമുള്ളിടത്തോളം കാലം പൊതുമേഖലയിൽ നിന്നും പണം സ്വകാര്യ മേഖലയിലേക്ക് പ്രവഹി

എൻെറ രാജ്യം... ... ...

ദിക്കുകയായിരിക്കും നാം ചെയ്യുക. ഇന്നു നമ്മെ പരിഹസിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യനിരീക്ഷകൻമാരും, രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻമാരും, ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസുമെല്ലാം അന്നു നമ്മുടെ സ്തുതി പാഠകൻമാരാകുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഒന്നാം വൈയവസായിക വിപ്ളവത്തിൻെറ ''പ്രദോഷ ദീപാവലി കണ്ടുകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യഭൂഭാഗമണഞ്ഞ'' സമൃദ്ധിയുടെ സൂര്യൻ രണ്ടാം വിപ്ളവത്തിൻെറ ''പ്രഭാതദീപാവലി കണ്ടുകൊണ്ട് പൗരസ്ത്യ ഭൂഭാഗമണയുന്ന'' ഹൃദയകാരിയായ കാഴ്ച നമുക്കു കാത്തിരുന്നു കാണുകതന്നെ.

ചെറുകഥ

ആരതി

യമുന എ. വി.
I D. C. Zoology

ട്രയിൻ കുലുക്കത്തോടെ നിന്നു. ദത്തൻ ഓർത്തു: എനിക്കിറങ്ങേണ്ട സ്ഥലം! യാത്രചെയ്ത് അവന്റെ കണ്ണുകൾ ചൈതന്യമററിരുന്നു.

തിരക്കേറിയ സ്റേറഷൻ ദത്തൻ നോക്കി കണ്ടു. വൈദ്യുത ദീപങ്ങളുടെ പ്രകാശത്തിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന മദാലസയായ നഗരം. ആ പ്രകാശത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടപ്പോൾ, അവന്റെ കണ്ണുകൾ പ്രകാശിച്ചു.

ദത്തൻ പോക്കററിൽ പരതി. പ്രൊഫസർ തന്ന കത്ത് അതുപോലെ തന്നെയുണ്ട്. റെയിൽവേ സ്റേറഷന്റെ തെക്കുവശത്തുകൂടി പോകുന്ന തിരക്കുകുറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയാണ് തനിക്കു പോകേണ്ടത്. ദത്തൻ ടാക്സി വിളിച്ചു. ഡ്രൈവറിൽ നിന്നും ദത്തൻ മനസിലാക്കി, തനിക്കു പോകേണ്ട വീടും ഡ്രൈവർക്കു പോകേണ്ട വീടും ഒന്നു തന്നെ. ആ വീട്ടിലേതാണ് ഈ കാർ.

സോഷ്യലിസം ഒരു... ... ...

ക്കും. പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളും സംരംഭങ്ങളും പലപ്പോഴും നഷ്ടത്തിൽ കലാശിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം മററൊന്നല്ല. ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കള്ളക്കടത്ത്, കള്ളപ്പണം മുതലായവയുടെ വർദ്ധനവിന്റെ കാരണം മനസിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളു. വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവം നന്നാക്കി ഇതിന് പരിഹാരം കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. സ്വകാര്യ വ്യക്തികൾക്ക് സ്വത്തു സമ്പാദിക്കാനുള്ള അവകാശം നീക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടു മാത്രമേ പൊതുമേഖലാ സംരംഭങ്ങൾ വിജയത്തിലെത്തിക്കാൻ കഴിയൂ.

സോഷ്യലിസം ലക്ഷ്യമായംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാരതം ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നതിനുള്ള ചവിട്ടുപടി എന്ന നിലയിൽ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മിശ്ര സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ ഗുണത്തെക്കാളേറെ ദോഷമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. മിശ്ര സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ സ്വകാര്യ താൽപര്യങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം ലഭിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഈ സ്വകാര്യ താൽപര്യത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ വ്യക്തിയും സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന സോഷ്യലിസ്ററ് തത്വം മുറുകെപ്പിടിക്കാതെ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം കൈവരുകയില്ല. അതിന് പ്രാരംഭമായി സ്വകാര്യ സ്വത്തിൻമേലുള്ള അവകാശം എടുത്തുകളയുക എന്ന ധീരമായ നടപടി സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഗവൺമെൻറ് അറച്ചുനിൽക്കുന്നിടത്തോളംകാലം സോഷ്യലിസം ഒരു സ്വപ്നമായി തന്നെ അവശേഷിക്കും.

ഡ്രൈവർ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. അയാളുടെ പേർ രാജപ്പൻ എന്നാണത്രേ. കാർ രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നിടണം. മാസ്റററെപ്പററി അയാൾ വാതോരാതെ സംസാരിച്ചു. മാസ്ററർ വെളിച്ചത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന കുട്ടികളിൽ തന്റെ പ്രൊഫസർ തുടങ്ങി ഡ്രൈവർമാർ വരെയുണ്ട്!

X X X

കാർ വീട്ടിലെത്തി. ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു. ഞാൻ നേരത്തെയാണ്. മാഷ് പൂജാമുറിയിലാണ്. പൂജ കഴിഞ്ഞേ പുറത്തു വരൂ. അതുവരെ ഇവിടെയിരിക്കാം.

ദത്തൻ വീടാകെ ഒന്നു നോക്കി. അടുത്തൊരു നഗരമുണ്ടെന്ന പ്രതീതിയേ ഇല്ലാത്ത, വൃത്തിയുള്ള ഒരു രണ്ടു നിലക്കെട്ടിടം. മുററത്ത് ഭംഗിയിൽ വച്ചുപിടിപ്പിച്ച ചെടികൾ. തന്റെ മനോഗതിക്കനുസരിച്ച വീടുതന്നെ പ്രൊഫസർ തനിക്കുവേണ്ടി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു!

അപ്പോഴും രണ്ടാമത്തെ നില ഇരുട്ടിൽ കുളിച്ചുകിടന്നു. പൂജാമുറിയിൽ നിന്നും പ്രൗഢഗംഭീരമായൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. പെട്ടന്നു ദത്തൻ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞതോർത്തു. മാസ്ററോടൊപ്പം പേരക്കുട്ടിയും അകന്ന ബന്ധത്തിലുള്ള ഒരു പെണ്ണുമെ ഉള്ളു. മകൻ മലേഷ്യയിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ മരിച്ചുപോയി. പേരക്കുട്ടിയെ വളർത്തുന്നത് മാഷാണ്.

പെട്ടെന്ന് വിചാരധാര മുറിഞ്ഞു. പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം! മാസ്ററുടെ പേരക്കുട്ടി ആയിരിക്കണം. അമ്മയില്ലാത്ത കുട്ടി! അങ്ങനെ സങ്കൽപിക്കാൻ പോലും വിഷമം തോന്നി.

ഈ നിമിഷങ്ങൾ അമ്മയെപ്പററിയുള്ള ഓർമ്മകൾ ഉണർത്തുന്നു. മൈലുകൾക്കകലെ, പാടത്തിൻ കരയിലുള്ള തന്റെ വീടിനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. അമ്മയിപ്പോൾ തുളസിത്തറയിൽ തിരി കൊളുത്തുകയാവും; മരിച്ചുപോയ ഭർത്താവിനുവേണ്ടിയും പ്രിയപ്പെട്ട മകനുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയാവും. അച്ഛൻ മരിക്കുമ്പോൾ അമ്മ യൗവ്വനയുക്തയായിരുന്നു. എന്നിട്ടും വീട്ടുകാരുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി മറെറാരു വിവാഹത്തിലേർപ്പെടാതെ തനിക്കുവേണ്ടിജീവിച്ചു; കുട്ടിക്കാലത്തു കരിമഷിക്കോലങ്ങൾ ഭിത്തിയിൽ വരച്ചുവച്ചിരുന്ന തന്നിലെ ചിത്രകാരനെ പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. അമ്മയുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കു സാഫല്യമരുളുവാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞുവോ? ആങ്ങളയുടെ മകൾ സുധയെ തന്നെക്കൊണ്ടു വിവാഹം കഴിപ്പിക്കാനും അററുപോയ കുടുംബബന്ധങ്ങളുടെ കണ്ണികളെ ഒരുമിപ്പിക്കാനും അമ്മ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഒരു ചിത്രകാരന്റെ ഭാര്യയായിരിക്കുന്ന ദുരന്തത്തെക്കുറിച്ചു സുധ പറഞ്ഞപ്പോൾ, എത്ര ചങ്കൂററത്തോടെയാണ് അത്തരമൊരു മരുമകളെ തനിക്കാവശ്യമില്ലെന്ന് അമ്മ തുറന്നടിച്ചത്! അഭിമാനത്തോടൊപ്പം വേദനയും തോന്നുന്നു. ചെറുപ്പം മുതലെ മനസിന്റെ നിഗൂഢതയിൽ വിരിഞ്ഞു നിന്ന റോസാപുഷ്പത്തെപ്പോലെയായിരുന്നു ആ മോഹം; അതു പൊടുന്നനവെ വാടിക്കരിഞ്ഞു!

അമ്മയോടൊപ്പം പ്രൊഫസറും ചിന്തയിൽ കടന്നുവന്നു. തന്നിലെ പ്രതി

ളയെ ആദ്യമായി കണ്ടറിഞ്ഞതും ചിത്രരചനയുടെ സാങ്കേതികവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചതും വാൽസല്യസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹമാണ്. ഡിപ്ലോമാ നേടിവന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് അനിയന്റെ പത്രമാഫീസിൽ ജോലിക്കു തരമാക്കിയതും. ഏകാന്തസുന്ദരമായ ഈ സ്ഥലം വിശേഷാൽപ്രതിക്കുവേണ്ടി ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുത്തു തന്നതും പ്രൊഫസർ തന്നെയാണ്. ഓർക്കുന്തോറും അതുല്യമായ ആ ഔചിത്യബോധത്തെ നമസ്കരിക്കാൻ തോന്നുന്നു. ഹൃദയത്തിന്റെ താമരയിതളുകളിൽ തുളുമ്പിനിൽക്കുന്ന 'നന്ദി' എന്ന വികാരം!

പൂജാമുറിയിൽ നിന്നും കുലീനനായൊരു വൃദ്ധൻ ഇറങ്ങി വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെററിയിൽ നേർത്ത ഭസ്മക്കുറി! ദത്തനും ഡ്രൈവറും ഒന്നിച്ചെഴുന്നേററു. അപരിചിതനെ നോക്കി വൃദ്ധൻ മന്ദഹസിച്ചു. പ്രൊഫസർ തന്ന കത്തു കൊടുത്തപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധയോടെ നിവർത്തി വായിക്കുകയായി........

X X X

ദത്തൻ വെളുപ്പിനെ ഉണർന്നു. നവോൻമേഷം തോന്നി. ഇന്നുതന്നെ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങണം.

വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തു വന്നു. തോട്ടത്തിൽ മാസ്ററർ ചെടികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. മരം കോച്ചുന്ന മഞ്ഞിലും ചെറുപ്പക്കാരന്റെ പ്രസരിപ്പ്. വിടർന്നു വരുന്ന പൂക്കൾ. മഞ്ഞുതുള്ളികൾ അണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പുൽക്കൊടികൾ.

അദ്ദേഹം തന്നെ കണ്ടു. പ്രഭാതവന്ദനം! തനിക്കു കാപ്പി കൊടുക്കാൻ പെങ്ങളോട് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു കേട്ടു. ദത്തൻ പൈപ്പിനടുത്തേക്കു നടന്നു.

മുഖം കഴുകുമ്പോൾ പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം! ദത്തൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി: മാസ്റററുടെ പേരക്കുട്ടി! പാദസരങ്ങളുടെ ധ്വനി ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയുടെ രൂപമാണ് മനസിൽ ഉണർത്തിയത്. പത്തുപതിനാറു വയസുള്ള പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ, ദത്തനു ചിരി പൊട്ടി. അപ്പോൾ പെട്ടെന്നോർത്തു: പാവം കുട്ടി! അമ്മ അവൾക്കൊരു സ്വപ്നമാണ്. വീഴാറായി നിൽക്കുന്ന മരമാണവളുടെ അഭയം. അവളുടെ മുഖം ശോകമയമായിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ അപ്പൂപ്പൻ ആരതീ എന്നു നീട്ടി വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന പാദസരം അതിവേഗം അകന്നു പോയി. ഭംഗിയുള്ള സ്വീകരണ മുറിയിലെ ആ ഫോട്ടോവിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന സ്ത്രീയും പുരുഷനും. ദത്തന്റെ ശ്രദ്ധ അതിൽ പതിഞ്ഞതായി കണ്ടപ്പോൾ, മാസ്ററർ മകനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. മലേഷ്യയിൽ മറെറല്ലാം മറന്ന് ആതുരസേവനത്തിൽ മുഴുകിക്കഴിയുന്ന മകൻ ഡോക്ടറാണ്. ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഭാര്യയുടെ മരണം അവനെ ആകെ തകർത്തു കളഞ്ഞു. മരുമകളുടെ ശുശ്രൂഷകൾ ലഭിക്കേണ്ട അച്ഛനെ പിഞ്ചുകുട്ടിയുടെ ഭാരമേൽപ്പിച്ച് അവൻ നാടുവിട്ടു. മകളെയും അച്ഛനെയും കാണുവാൻ വർഷത്തിലൊരിക്കൽ വരും. പക്ഷെ വൃദ്ധനു ദുഃഖമില്ല. അദ്ദേഹത്തെ

സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആരതി ജീവിതത്തിന്റെ വെളിച്ചമാണ്. പക്ഷെ, അമ്മയില്ലാത്ത ദുഃഖമകററുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയില്ല. തന്റെ അച്ഛന്റെ മുറിയിൽ അപ്പൂപ്പൻ ദത്തനെ താമസിപ്പിച്ചതിൽ അവൾക്കു പ്രതിഷേധമുണ്ടെന്ന് വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. അറിയപ്പെടാത്ത സ്ഥലത്തു വന്ന് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതിൽ ദത്തനു വിഷമം തോന്നി. താഴെ മുറി ഒഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങോട്ടു മാറാം എന്നവൻ പറഞ്ഞു. മാസ്ററരോട് സംസാരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല.

താൻ മുകളിലേക്കു പോരുമ്പോൾ ഡ്രൈവർ രാജപ്പൻ മാസ്ററരോടു തന്നെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുന്നതു കേട്ടു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ഗോവണി കയറി വന്നു. കണ്ണുകളിൽ പ്രസിദ്ധനായ ചിത്രകാരനോടുള്ള ആരാധന നിഴലിച്ചുനിന്നു. പട്ടണത്തിൽ ദത്തനാവശ്യമായ എന്തു സഹായവും ചെയ്യാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന ആമുഖത്തോടെ അയാൾ സംസാരിച്ചു. ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ പെരുമാററത്തിലൂടെ ദത്തൻ, രാജപ്പനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

താഴെനിന്നും മാസ്ററർ വിളിച്ചു. ''കുട്ടി ഒരുങ്ങിക്കാണും.'' രാജപ്പൻ യാത്ര ചോദിച്ചു. അയാളാണ് ആരതിയെ വിദ്യാലയത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വിടുന്നത്.

ദത്തൻ താഴെക്കു കണ്ണയച്ചു. ആരതി ഹാഫ്സാരിയുടുത്ത്, പുസ്തകങ്ങൾ മാറോടു ചേർത്ത് നിൽക്കുന്നു. കാറിനടുത്തു നിൽക്കുന്ന അവളുടെ പാദസരങ്ങളിലേയ്ക്കവൾ നോക്കി. ''അപ്പൂപ്പൻ അധികമൊന്നും അദ്ധ്വാനിക്കരുത്'' എന്ന താക്കീതോടെ അവൾ കാറിൽ കയറി. വൃദ്ധൻ കൈയുയർത്തി വീശി.

ദത്തൻ വരയ്ക്കേണ്ട ചിത്രങ്ങളുടെ ഏകദേശരൂപമോർത്തു. പിന്നീട് പുറകിലത്തെ ജനൽ തുറന്ന് താഴേക്കു നോക്കി. മതിലിനോടു തൊട്ട് പൂത്തുലഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ചെമ്പകമരം ചാരി ചിന്താമഗ്നനായി നിൽക്കുന്ന മാസ്ററർ. അവന്റെ ഭാവന ഉണർന്നു. എല്ലായിടത്തും വസന്തം! ജീവിതത്തിൽ താൻ പിന്നിട്ട വസന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചോർക്കുകയാവാം ഈ വൃദ്ധൻ! പ്രകൃതിയുടെ നിറംമാററം എത്ര പെട്ടെന്നാണ്! വസന്തവും വർഷവും ശിശിരവുമെല്ലാം മാറിമാറി വരുന്നു. വസന്തം മനുഷ്യനിൽ ആഹ്ലാദമുണർത്തുന്നു........ ഒരു വസന്തം കൊഴിയുന്നത് മറെറാന്നിന്റെ ആഗമനത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. വൃദ്ധനെ നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ, പടർന്നു പന്തലിച്ചു വീഴാറായിനിൽക്കുന്ന ഒരു വൻവൃക്ഷത്തെപ്പററി ദത്തനോർത്തു; അതിൽ നിന്നും വളർന്നുല്ലസിച്ചു നിൽക്കുന്ന അനേകം ചെറുവൃക്ഷങ്ങൾ.....

വീഴാറായി നിൽക്കുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രം ദത്തൻ ക്യാൻവാസിൽ പകർത്തി..... അതിൽ നിന്നും മുളച്ചു പൊന്തിയ ചെറുവൃക്ഷങ്ങളെയും അവൻ ചുററും വരച്ചു. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാസ്ററർ മുകളിൽ വന്നു. ദത്തൻ വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിത്രം അദ്ദേഹം കണ്ടു. പ്രഗത്ഭനായ ആ ചെറുപ്പക്കാരനുനേരെ അഭിനന്ദനത്തിന്റെ മന്ദഹാസം! അതു കണ്ടപ്പോൾ തടിച്ച ഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണടയിലൂടെ തന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ആരാധനാഭാവത്തിൽ നോക്കിനിൽക്കുന്ന പ്രൊഫസറെ

ക്കുറിച്ചോർത്തു. ഈ വലിയ മനുഷ്യനിൽ നിന്നുമാണ് അദ്ദേഹവും വെളിച്ചം ഉൾക്കൊണ്ടത്.

മാസ്റ്ററോടു സംസാരിക്കുവാൻ ദത്തന് അശേഷവും സങ്കോചമുണ്ടായില്ല. തന്റെ മുന്നിലിരിക്കുന്ന വൃദ്ധൻ സമർത്ഥനായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിഷ്ക്കർഷയോടെയാണ് ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നത്! ചിത്രകലയിലും അദ്ദേഹത്തിനു താൽപര്യമുണ്ട്. ആത്മാവിന്റെ പ്രതിഷേധവും വേദനയും ഉള്ളപ്പോൾ രചിക്കുന്ന സൃഷ്ടികൾക്കാണ് വൈകാരികതീവ്രത കൂടുതലുള്ളതെന്നാണ് വൃദ്ധന്റെ അഭിപ്രായം. പാബ്ലോ പിക്കാസോ 'ഗുയേർണിക്ക' വരച്ചത് തന്റെ ജന്മദേശത്തിൽപ്പെട്ട ഗുയേർണിക്ക നഗരം ജനറൽ ഫ്രാങ്കോ ബോംബിട്ടു തകർത്തപ്പോഴാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

വൈകുന്നേരം നടക്കാനിറങ്ങുമ്പോൾ ദത്തൻ പ്രൊഫസർക്കുള്ള കത്തു പോസ്റ്റു ചെയ്തു. ഒന്നുരണ്ടു മാസത്തിനകം തന്റെ ജോലി പൂർത്തിയാക്കി മടങ്ങിപ്പോകണം. മടങ്ങുമ്പോൾ, ദത്തന്റെ മനസുനിറയെ സായാഹ്ന സവാരിക്കിടയിൽ കണ്ട മനുഷ്യരുടെ ചിത്രം പതിഞ്ഞുകിടന്നു. അവരിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പേക്കോലങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. മനസിന്റെ ക്യാൻവാസിൽ, കറുത്ത മഷിയിൽ, ആ രൂപങ്ങൾ വരച്ചുചേർത്തതുപോലെ.

മടങ്ങിയെത്തിയത് അറിഞ്ഞില്ല. ആരതി, പാദസരങ്ങളുടെ കിലുക്കം! പൂജാമുറി കൊളുത്തിയ വിളക്കുമായി ദത്തന്റെ മുഖം യിലേക്കു വരുന്നു. അവൻ എല്ലാം മറന്ന് മു പ്രകാശിച്ചു. കളിലേക്കോടിക്കയറി. വർണ്ണങ്ങൾ തന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൻ മറ്റെല്ലാം മറന്ന് ചിത്രരചനയിൽ മുഴുകി.

ആ പെൺകുട്ടിയുടെ പാദങ്ങളിൽ പാദസരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.....

ഉണ്ണാനിരുന്നപ്പോൾ, മുറി മാറുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ദത്തൻ മാസ്റ്ററെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അവൾ ആദ്യമായി അയാളോടു സംസാരിച്ചു. ''നിങ്ങൾ മുകളിലത്തെ മുറി ഉപയോഗിച്ചോളൂ; അതാണു വരയ്ക്കാൻ സൗകര്യം. എനിക്കു വിരോധമില്ല. അപ്പൂപ്പനോടു വെറുതെ പറഞ്ഞതാണ്!'' ദത്തൻ നോക്കിനിൽക്കെ പാദസരങ്ങളുടെ ശബ്ദം അകന്നു; ആരതി എന്ന പെൺകുട്ടി ഒരത്ഭുതപ്രതിഭാസമാണെന്നവനു തോന്നി.

അലങ്കോലപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന മുറിയിൽ ചായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ദത്തൻ ശാന്തമായുറങ്ങി. പാദസരങ്ങൾ കിലുക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ ലോകം! പാദസരധ്വനികൾക്കൊപ്പം അവൻ നൃത്തം ചെയ്തു.

ഓടിയകലുന്ന ദിവസങ്ങൾ.... പാദസരങ്ങളുടെ നാദത്തോടൊപ്പം ആരതിയുടെ ശബ്ദവും അടുത്തുവന്ന ദിവസങ്ങൾ.... അവൾ അമ്മയെപ്പറ്റി, നാടുവിട്ട അച്ഛനെപ്പറ്റി, തനിക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന അപ്പൂപ്പനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. ഈ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയുടെ മനസിൽ ഇത്രമാത്രം വേദനകൾ ഒളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നുവോ?

ആ വീടും അവിടുത്തെ മനുഷ്യരും ദത്തനെ സ്നേഹംകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു കിടത്തി. അയാൾ വർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു വസന്തങ്ങൾ രചിച്ചു....

(തുടർച്ച—പേജ് 13–ൽ)

ഇൻഡ്യൻ കോടതികൾ വികസനത്തിന് തടസ്സമോ?

വി. ജെ. മാത്യു
I P. D. C.

1947 ആഗസ്റ്റ് 15 ന് ഭാരതം സ്വതന്ത്രമായെങ്കിലും അത് രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന ജനങ്ങളും ഇന്നും സാമ്പത്തിക അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലാണ്. കഴിഞ്ഞ കുറേക്കാലമായി പാർലമെന്റും കോടതികളും തമ്മിൽ ഒരു ശീതസമരത്തിലാണ്. ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിനും കോടതികൾ നമ്മുടെ വികസനത്തിന് ഒരു പരിധിവരെ തടസ്സമാണെന്ന് തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിന് ശേഷം വളരെ പെട്ടെന്ന് സമ്പന്നരാവുമെന്നോ, രാജ്യത്തെ വിശക്കുന്നവന്റെയും, പാവപ്പെട്ടവന്റെയും രോഗബാധിതന്റെയും കണ്ണുനീർ ഉടനടി തുടക്കാമെന്നോ വ്യാമോഹിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ മുൻകൂട്ടി കാണാവുന്ന ഒരു ഭാവിക്കുള്ളിൽ അവ സാധിതപ്രദമാകുമെന്ന് നാം പ്രതീക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ ഈ രംഗത്ത് ഒരു പരിധിവരെ നമുക്കു പരാജയം നേരിട്ടുകഴിഞ്ഞു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ സന്തതികളായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ജമിന്ദാരുമാരുടെയും അതുപോലെ അനധികൃതമായി പണം കുമിഞ്ഞ് കൂടിയിരുന്ന എല്ലാ രംഗത്തു നിന്നും നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കാതെ അധികധനം പിടിച്ചെടുക്കുമെന്ന് ഗാന്ധിജി വട്ടമേശ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. 1935 ൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ കൊണ്ടുവന്ന ഗവൺമെന്റ് ഓഫ് ഇൻഡ്യാ ആക്ട് പ്രകാരം നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുത്തുകൊണ്ട് മാത്രമേ ഗവൺമെന്റ് വസ്തുവകകൾ ഏറ്റെടുക്കാവൂ എന്ന് വന്നു. നാം അത് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിലും എഴുതിചേർത്തു. പക്ഷേ യഥാർത്ഥത്തിൽ നാം വിഭാവനംചെയ്തത് മൂലധനത്തിന്റെ കുമിഞ്ഞുകൂടലിനെതിരായും രാജ്യത്തെ മുഖ്യ വിഭവങ്ങൾ ഓരോ പൗരനും ലഭ്യമാകുന്നതിന് വേണ്ടിയും, മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സമൂഹ നന്മയ്ക്ക് വേണ്ടി മാററുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ഭരണഘടനയായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇൻഡ്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജഡ്ജിമാരും ഇത് സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിച്ചു കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ രംഗത്തെ അധ:പതനം നമ്മുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന് എപ്രകാരം തടസ്സമാണെന്ന് നോക്കാം!

ജനക്ഷേമം ലക്ഷ്യമാക്കി രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന മാർക്കസ് ഔറിലിയസിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിന്റെയും ഒഴിച്ചുള്ള കാലഘട്ടം റോമിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ വിധ്വംസിതങ്ങളുടെയും അനുചിത നടപടികളുടെയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു എന്ന് ഡിക്ക്യയിൻ

ആൻറ് ഫാറം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. മനുഷ്യനൻമയാണ് പരമോന്നതം എന്ന് വിശ്വസിച്ച് പോന്നിരുന്ന ജോൺ സ്റ്റ്യൂവർട്ടിൻെറയും, ഹെർബർട്ട് സ്പെൻസറുടെയും മററും കാലഘട്ടത്തിൽ നൻമമാത്രമായിരുന്നില്ല നടമാടിയിരുന്നത്.

പല ദൃശ്യഫലങ്ങളും ഉളംകൊണ്ട ''ലെയിസസ് ഫെയർ പോളിസി'' പിന്നീടതിൻെറ ദുഷ്ടഫലങ്ങൾ കാട്ടിത്തുടങ്ങി. ഇത്തരം തിയറികൾ പരാജയപ്പെട്ടത് അന്ന് ഭരിച്ചിരുന്നവരുടെ കഴിവില്ലായ്മകൊണ്ടാണ് എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് അന്നത്തെ കാലിക–രാഷ്ട്രീയ–സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതികളുമായി അവ പൊരുത്തപ്പെട്ടില്ലായെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്.

ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും കോടതികൾ വികസനത്തിന് തടസമായി നില്ക്കാറുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കാണോ, നിയോജകതത്വങ്ങൾക്കാണോ കൂടുതൽ അധികാരം എന്ന വിഷയത്തിൻെറ പേരിൽ ധാരാളം വാദകോലാഹലങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയുടെ ആർട്ടിക്കിൾ *31–c* പ്രകാരം കൂടുതൽ അധികാരം നിയോജകതത്ത്വങ്ങൾക്കാണെന്ന് കാണാം.

വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഗവൺമെൻറ് കൈക്കൊള്ളുന്ന പല നടപടികളും പലപ്പോഴും പരാജയമടയാറുണ്ട്. ഇതിൻെറ പ്രധാനകാരണം കോടതികളുടെ കടുംപിടുത്തമാണ്. വ്യക്തികളുടെ വസ്തുവകകൾ ഗവൺമെൻറ് ഏറെറടുക്കുമ്പോൾ മുഴുവൻ

ആരതി. . . .

നാളെ ദത്തൻ പോകുന്നു..... നാളെ പാദസരങ്ങളുടെ ലോകത്തുനിന്നും അകലെയായിരിക്കും ദത്തൻ.....

വൈകുന്നേരം രാജപ്പൻ കാറുമായി വന്നു. ദത്തൻെറ സാധനങ്ങൾ ഓരോന്നായി കാറിലെടുത്തുവച്ചു. രണ്ടു മാസവും തങ്ങളോടൊത്തു കഴിഞ്ഞ സഹൃദയനായ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻെറ വേർപാടിൽ ദുഃഖം നിഴലിക്കുന്ന കണ്ണുകളുമായി മാസ്ററർ നിന്നു.....

രാജപ്പൻ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ചോദിച്ചു ''സാർ ഇനിയും വരുമോ?'' ദത്തന് വാക്കുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു.

പ്രഭാതം....

കാറിനടുത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ ആരതിയോടു യാത്രചോദിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. ഹൃദയത്തിൽ ആരതികൾ കൊളുത്തി കടന്നുവന്ന പെൺകുട്ടി..... അതിൻെറ വെളിച്ചം ജീവിതം മുഴുവൻ പകർത്തി വാങ്ങാൻ ഞാനിനിയും വരും! അയാൾ മനസിൽ പറഞ്ഞു.

ദത്തൻ മാസ്റററോടു യാത്ര ചോദിച്ചു. അവൻ ആരതിയെ നോക്കി മന്ദഹസിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരൊററ വാക്കു മതി അവളെ പൊട്ടിക്കരയിക്കാൻ എന്നു തോന്നി.....

കാർ നീങ്ങി.....

ആരതി മുഖം തിരിച്ചു മാളികയിലേക്കു നോക്കി. ഹൃദയത്തിൻെറ വലിയൊരുഭാഗം കീഴടക്കിയ, ആ വലിയ ചിത്രകാരൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ അവിടം ഇരുട്ടിലാണെന്നു തോന്നി.

അവൾ തേങ്ങലോടെ മുഖം പൊത്തി.

വിലയും നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കണമെന്ന് ശഠിക്കാറുണ്ട്. ഇത് പദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പിന് തടസമായിത്തീരാറുണ്ട്. എന്റെ എളിയ അഭിപ്രായം കോടതികൾ വികസനോദ്ദേശത്തോടുകൂടി തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നാണ്.

മൗലീകാവകാശങ്ങൾ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയോ, ഇന്നിന്റെയോ അഭിപ്രായമല്ല. നേരെമറിച്ച് നിയോജകതത്ത്വങ്ങൾ ''ഇന്ന്''നെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. കോടതികൾ ഒരു പരിധിവരെ ബൂർഷ്വാ ചിന്താഗതികൾ വച്ച് പുലർത്തുന്നു.

സ്വകാര്യസ്വത്തവകാശം സാമൂഹ്യപുരോഗതിക്ക് തടസ്സമാണ്. സാമ്പത്തികസമത്വം നമ്മുടെ പരമോന്നത ലക്ഷ്യമാണല്ലോ? ആ സ്ഥിതിക്ക് സ്വത്തവകാശം പാവനമല്ല. കോടതികൾ ഇത് സമ്മതിക്കുമോ? 200 വർഷം മുമ്പ് 200 അടിമകളെ ഒരാൾക്ക് സ്വന്തമായി ഉപയോഗിക്കാമായിരുന്നു—സ്വത്തായി കരുതാമായിരുന്നു. ഇന്ന് അത് സാദ്ധ്യമാണോ? അതുപോലെ ഓരോ സ്വത്തുവകകളും പാവനമല്ലന്ന് ഞാൻ പറയും.

കാലഘട്ടത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിനും, കാഴ്ചപാടിനുമെല്ലാം മാററം വരും. അത് കോടതികൾ അംഗീകരിച്ചാൽ നാം രക്ഷപെടും.

മൂലധനം കുമിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനെതിരായും രാജ്യത്തെ മുഖ്യ വിഭവങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം ഓരോ പൗരനും ലഭ്യമാകുന്നതിനുവേണ്ടിയും പാർലമെൻറ് കൈക്കൊള്ളുന്ന നിയമങ്ങൾക്ക് കോടതികൾ തടസ്സമായിക്കൂടാ!

മൗലീകാവകാശങ്ങളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നിയോജകതത്ത്വങ്ങൾക്ക് ആണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം മഹത്തായ ഉദ്ദേശങ്ങളോടെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന പല നിയമനിർമ്മാണങ്ങളും ഫലം നല്കില്ല!

ജവഹർലാൽനെഹ്റു ഒരിക്കൽ രാജേന്ദ്രപ്രസാദിനോട് പറയുകയുണ്ടായി. നിയമസഭയെ കീഴിലാക്കാവുന്ന ഒരു മൂന്നാം ചെയിംബറല്ല കോടതി; (ജൂഡിഷ്യറി) എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ പാർലമെൻറാണ് പരമോന്നതം.

1937 മാർച്ചിൽ വാഷിംഗ്ടണിൽ കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽവച്ച് റൂസ് വെൽററ് പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്. ''സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധവാൻമാരും കോൺഗ്രസിന്റെ നിയമനിർമ്മാണങ്ങളെ മറികടക്കാത്തവരുമായവരെ മാത്രമേ ജഡ്ജിമാരായി നിയമിക്കാവൂ. അവർ നിയമനിർമ്മാതാക്കളാവണ്ട; നീതിപാലകരായാൽ മാത്രം മതി''.

ഈ മഹദാശയങ്ങളെ പിൻതുടരാം. അല്ലാത്തപക്ഷം ദാരിദ്ര്യം അവശേഷിക്കുകയും മനുഷ്യന് ജീവിക്കുവാനുള്ള അവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അത്രയും കാലം ജനങ്ങൾ എക്സിക്യൂട്ടീവിനും നിയമനിർമ്മാണസഭയ്ക്കും മാപ്പുതരില്ല.

ജയ്ഹിന്ദ്

ചെറുകഥ

മരീചിക

പി. കെ. മാത്യു
I D. C., Economics

അന്ധകാരാവൃതമായ ഗുഹയിലെ സുഖസുഷുപ്തിയിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നപ്പോൾ വിമ്മിട്ടമാണനുഭവപ്പെട്ടത്. കൈകാലുകളടിച്ച് ഉറക്കെ കരഞ്ഞുപോയി. കൺമുമ്പിൽ അപരിചിതമായ ലോകം. കണ്ണീർത്തുള്ളികൾക്കിടയിലൂടെ കണ്ടത് വിളറിയ ആകാശമാണ്. ആ വിളർച്ചയിൽ നിരാശ തോന്നിയപ്പോൾ അടർന്നുവീണ കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ പറഞ്ഞു ലോകം ദുഃഖമയമെന്ന്.

X X X X

അയാൾ ചുററും നോക്കി.

താനൊരു പ്രവാഹത്തിലാണെന്ന് അയാൾക്ക് മനസ്സിലായി. കണ്ണീർ തുടച്ചിട്ടും മൂടൽ മാറിയില്ല. ആകാശം വിളറിത്തന്നെയിരുന്നു. അടുത്തുവന്ന ഏതോ ഒരു മനുഷ്യനോടയാൾ ചോദിച്ചു.

''സുഹൃത്തേ, എവിടെ പോവുകയാണ്?''

''ഗിരിമുകളിലേയ്ക്ക്''

''എന്തിന്?''

മൗനമായിരുന്നു ഉത്തരം.

ചുററും കൂട്ടമായൊഴുകുന്ന ജനം. അവരുടെ കയ്യിൽ ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളും ഊന്നുവടികളും. അയാൾക്കവരോട് എന്തൊക്കെയോ ചോദിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഏകയായി നടന്നുപോകുന്ന പെൺകുട്ടിയെ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ സിന്ദൂരം തൊട്ടിരുന്നു. ചുണ്ടിൽ ചിരി പരന്നിരുന്നു. അയാൾ ആ പെൺകുട്ടിയോട് സാവധാനം ചോദിച്ചു.

''കുഞ്ഞേ നീ എവിടെ പോവുകയാണ്?''

''ഗിരിമുകളിൽ''

''എന്തിന്?''

''അവിടെ ഒത്തിരി ആളുകൾ കൂടുന്നുണ്ടത്രേ''

അയാൾ പന്നീടൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. ആ പെൺകുട്ടിയുടെ പുഞ്ചിരി ഓർത്തുകൊണ്ട് അയാൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു.

പാതയ്ക്കരികിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന പുഴ. അതിന്റെയരുകിൽ കാക്കകൾ ചിറകടിച്ചു മുങ്ങിക്കുളിച്ചു. തോട്ടുവക്കിലെ ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ പാമ്പുകൾ തലവെച്ചുറങ്ങി.

പാതയിലൂടെ ജനം തിരക്കിട്ടു നടന്നു. ചിലരുടെ ചുമലുകളിൽ അപ്പക്കൊട്ടകൾ. കൊച്ചു കുട്ടികൾ അപ്പക്കഷണങ്ങൾ വഴിയിൽ വിതറി. അവരുടെ പിതാക്കൻമാർ വിലക്കി. ''മക്കളെ അപ്പങ്ങൾ കളയരുത്. ഗിരിമുകളിലിന്ന് ഉത്സവമല്ലേ?''

ആപ്പിൾകൂടകളും ഓറഞ്ചു കൊട്ടകളും ധാരാളമായിരുന്നു. അതു ചുമന്ന

വർ വിശന്നിട്ടും ഭക്ഷിച്ചില്ല. ഗിരിമുകളിൽ അവയുടെ വില പത്തിരട്ടിയാണ്.

അയാൾക്കു വിശന്നു. അയാളുടെ കയ്യിൽ തിന്നാൻ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്തിയുറങ്ങിയിട്ടുള്ള മരച്ചുവടുകളും വഴിയമ്പലങ്ങളും അയാളുടെ മനസ്സിൽ പൊന്തിക്കിടന്നു. അന്നു വിശന്നപ്പോൾ നീട്ടിയ ഭിക്ഷാപാത്രമെവിടെ? അന്നില്ലാതിരുന്ന ലജ്ജയുടെ ആവരണം ഇന്നെവിടെനിന്നു വന്നു?

നിർവൃതിയുടെ ആലിംഗനത്തിനായി അയാൾ കേണു. വിസ്മൃതിയുടെ കയങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി. ഒന്നും നേടാനാവാതെ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങളുടെ ഊഷ്മളതയിൽ മുഖമൊളിച്ചയാൾ നീങ്ങി.

ഗിരിമുകളിലേയ്ക്ക്.

അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. പ്രവാഹത്തിലായിരുന്നവർ ഒറ്റപ്പെടുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ടവർ പ്രവാഹത്തിലലിയുന്നു. മുടന്തൻമാരും കുരുടരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. കുഷ്ടരോഗി തുടച്ചെറിഞ്ഞ വിയർപ്പുകണം ക്ഷയരോഗിയുടെ മേൽ വീണു. അവിടെ നിറഭേദമുണ്ടായി.

ഗിരിമുകൾ!

ജനം ആ പേര് മധുരമായി ഉച്ചരിച്ചു. സ്വപ്നങ്ങളിൻ ചിറക് തുന്നിച്ചേർത്തു. വിരസതയുടെ കയത്തിൽ വച്ച് വിരൽത്തുമ്പിൽ വന്നുമുട്ടിയ കച്ചിത്തുരുമ്പ്.

ഈ മധുചഷകം പകരും ലഹരി
പതഞ്ഞുപടരും സിരകളിലൂടെ....

ആരാണ് പാടുന്നത്? അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. ഗിരിമുകളിലേയ്ക്കുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ചുണ്ടുകളിൽ മാദകപ്പുഞ്ചിരിയുടെ വിളയാട്ടം. അവരുടെ താളമടിക്കുന്ന കൈകളിൽനിന്നും തെറിച്ചുവീഴുന്ന വിയർപ്പുകണങ്ങൾ പാദങ്ങൾക്കിടയിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

ഗിരിമുകളിൽനിന്നും ഒഴുകിയെത്തിയ മറ്റൊരു മധുരമായൊരു ഗാനം അവരെ പിടിച്ചു നിറുത്തി.

അതിന്റെ അർത്ഥം....?

അധ്വാനിക്കുന്നവരും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരും അവന്റെയടുക്കൽ ചെല്ലാൻ....

ആരുടെയടുക്കൽ....?

അവൻ ആരാണ്....?

അത് തോന്നലാണ്....

അയാൾ ചുറ്റും പകച്ചുനോക്കി. താനെവിടെ? താൻ കേൾക്കുന്നതെന്ത്? പാതവക്കിലെ വൃക്ഷത്തലപ്പുകളിൽ ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പക്ഷികളോടയാൾ ചോദിച്ചു. ''ഞാനെന്താണ് കേൾക്കുന്നത്....?'' തന്റെ ആരംഭവും അവസാനവുമെവിടെ? താനിറങ്ങിപ്പോന്ന പൊന്തക്കാട്ടിലെ ഗുഹയിലേക്ക് തിരിച്ചു ചെന്നാലോ? തന്നെപ്പോലെ എവിടെനിന്നെവിടേയ്ക്ക് എന്ന് ബോധമില്ലാത്തവരുടെ മധ്യത്തിലാണ് താൻ എന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അയാൾ തന്നെത്തന്നെ ശപിച്ചു.

''അവൻ ആരാണ്?''... ആ ചോദ്യം ഉയർത്തിവിട്ട ഓളത്തിൽപ്പെട്ടയാൾ ഉഴറി.

അവൻ ആരുമല്ല!

ആണോ?

അല്ലേ?

ഗിരിമുകളിലേക്കുള്ള പാതയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അയാൾ കണ്ടു— പാതവക്കിൽ ജനം തളർന്നുറങ്ങുന്നു. അവരുടെ തലയ്ക്കൽ കിടന്നിരുന്ന ശൂന്യ

(തുടർച്ച—പേജ് 18–ൽ)

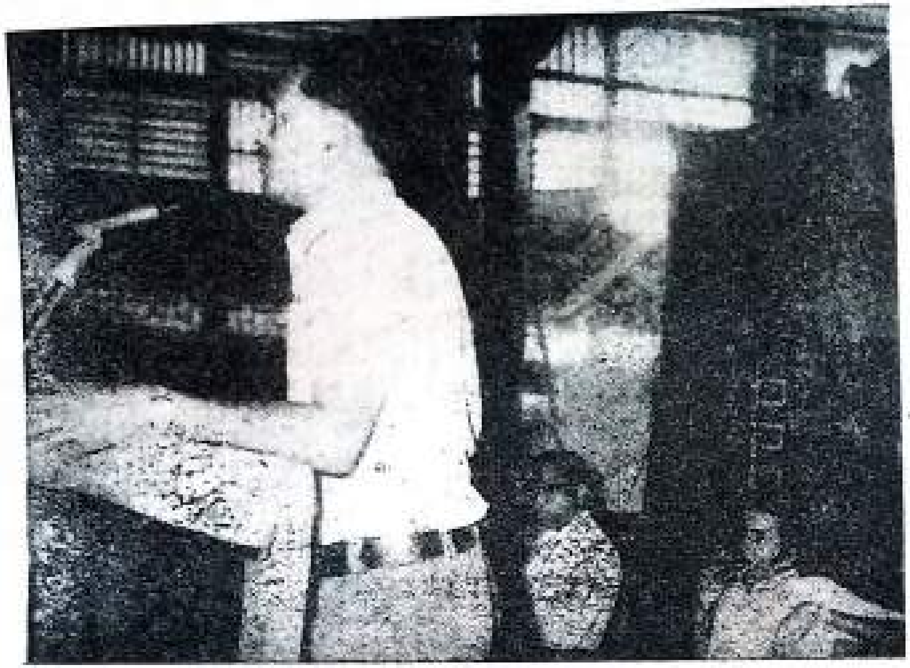

Mr. C. T. Antony I. P. S.-Chief Guest of the Day

General Secretary Reading the Report

Mr. Abraham John
Second in Pole Vault-All Kerala
Amateur Athletic Meet.

Senior Under Officer
A. V. George

College Champion
Mohandas K. G.

Sri. P. J. Joseph M. L. A
Inaugurates the Arts Association

"Deva Matha Trophy"
Instituted by the Oratory Club

Jessamma Kurian
State Level Prizes in Light Music

The Oratorical Team

ലേഖനം

കുഞ്ഞാമിന പ്രസവിച്ചു!

ജോസ് തോമസ് പി.
I B. Sc. Zoology

"കുഞ്ഞാമിന പ്രസവിച്ചു." * അതിനെന്താ പ്രസവിക്കട്ടെ, ഇഷ്ടം പോലെ പ്രസവിക്കട്ടെ, അല്ലേ? പക്ഷെ നാശകാരികളായ അവളുടെ സന്തതികൾ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക, രാഷ്ട്രീയ, ധാർമ്മിക മണ്ഡലങ്ങളെ ദുർബ്ബലവും നാശോന്മുഖവും ആക്കിയാലോ? ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു ഭരണകൂടത്തിനപ്പോൾ കൈയും കെട്ടി നോക്കിനിൽക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ? അതുകൊണ്ട് ഭാരതസർക്കാർ അവളുടെ പേറു കെട്ടുവാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. മിസ (Maintenance of Internal Security Act) യെന്ന ചക്രായുധവുമേന്തി കാക്കിവേഷധാരികൾ അവളുടെ മാപ്പിളമാരായ മസ്താന്റെയും ബക്കിയയുടെയും യൂസഫ് പട്ടേലിന്റെയും മററും അന്തഃപുരങ്ങളിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. പകൽമാന്യൻമാരുടെ തനിനിറം നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വ്യക്തമായി. പല രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൻമാരുടെയും വ്യവസായപ്രമുഖൻമാരുടെയും പള്ളിയുറക്കം പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിൽ നിന്നും പൂജപ്പുരയിലേക്കു മാറി.

ഇൻഡ്യയിൽ കള്ളക്കടത്ത് വ്യാപകമാകുവാനെന്താണു കാരണം? ഒററവാക്കിൽ ഉത്തരം പറയാം. ഈ നാട്ടിലെ സാമ്പത്തിക പിന്നോക്കാവസ്ഥയാണ് കള്ളക്കടത്തിന് ബീജാവാപം നടത്തിയത്. വികലമായ ആസൂത്രണത്തിന്റെയും ദീർഘദൃഷ്ടിയില്ലാത്ത നയപരിപാടികളുടെയും ഫലമായി അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങൾ പോലുമിവിടെ ദുർല്ലഭമായിത്തീർന്നു. തൊഴിൽ രാഹിത്യംമൂലം പട്ടിണിയായ ജനങ്ങൾ — അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും യുവജനങ്ങളായിരുന്നു— കള്ളക്കടത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നാട്ടിൽ ചുരുക്കമായ വസ്തുക്കൾ വില കുറച്ച് ഇഷ്ടംപോലെ ലഭിക്കുമെന്നു കണ്ട ജനങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും കള്ളക്കടത്തുസാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാനും അതുവഴി കള്ളക്കടത്തുകാരെ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുവാനും തയ്യാറായി.

വിദേശനാണയ വിനിമയത്തിൻമേൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട നിയന്ത്രണങ്ങൾ മൂലം വിഷമിച്ച വിദേശങ്ങളിലെ ഇൻഡ്യാക്കാർ തങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യം നാട്ടിലെത്തിക്കുന്നതിന് കള്ളക്കടത്തുകാരുടെ സഹായം തേടി. ഇവിടെയാണ് കുഴൽപ്പണത്തിന്റെ ഉൽഭവം.

ഇൻഡ്യയിലെ കള്ളക്കടത്തു വ്യാപാരത്തിന് വർഷങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. പക്ഷേ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം അതിന്റെ ആഴവും പരപ്പും വർദ്ധിച്ചുവെന്നു മാത്രം.

* കള്ളക്കടത്തുകാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കോഡു ഭാഷയ്ക്കൊരുദാഹരണം.

വിദേശനിർമ്മിത വസ്തുക്കൾ ഒളിച്ചുകടത്തുന്നതുമൂലം നികുതിയിനത്തിൽ ഗവൺമെൻറിനു കിട്ടേണ്ട കോടിക്കണക്കിനു പണം നഷ്ടമാവുന്നു. ജനങ്ങൾ കള്ളക്കടത്തുസാധനങ്ങൾക്കു പിമ്പേ പരക്കംപായുകവഴി നമ്മുടെ വ്യാപസായികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിപണി ചുരുങ്ങുകയും അങ്ങനെയവ കാലക്രമേണ അററുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെനിന്ന് വെള്ളി, വിഗ്രഹങ്ങൾ മുതലായവയാണ് കള്ളക്കടത്തുവഴി പുറത്തേക്കു പ്രവഹിക്കാറുള്ളത്. അന്താരാഷ്ട്ര വിപണിയിൽ വെള്ളിയുടെ വില കുതിച്ചുകയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. അമേരിക്കയെപ്പോലുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങൾ വെള്ളി സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളാണിന്ന്. ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നും ഒളിച്ചുകടത്തുന്ന വെള്ളി അനേകമിരട്ടി വിലയ്ക്ക് വിൽക്കുവാൻ കള്ളക്കടത്തുകാർക്ക് യാതൊരു വൈഷമ്യവുമില്ല. നമ്മുടെ സാംസ്ക്കാരിക പാരമ്പര്യത്തെ വിളിച്ചോതുന്ന അമൂല്യനിധികളായ വിഗ്രഹങ്ങളുംമററും മോഷ്ടിക്കുന്നവർ സാമ്പത്തിക നഷ്ടത്തിലുപരി നമ്മുടെ കലാശേഖരങ്ങൾക്കും സാംസ്ക്കാരികപാരമ്പര്യത്തിനും വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന നഷ്ടം പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഭാരതത്തിൽ നാണയപ്പെരുപ്പം അതികലശലായിരിക്കുകയാണ്. ഇൻഡ്യൻ രൂപയെന്ന വിലകുറഞ്ഞ കടലാസുകഷണങ്ങൾ ഈയാംപാററകളെപ്പോ

മരീചിക.... ....

മായ അപ്പക്കൊട്ടകളിൽ ഉറുമ്പുകൾ പൊതിഞ്ഞിരുന്നു. കറുത്ത കാട്ടുറുമ്പുകൾ....

ശൂന്യമായ അപ്പക്കൊട്ടകളും അവയ്ക്കരുകിൽ തളർന്നുറങ്ങുന്ന ജനവും.

ഗിരിമുകളിൽ ഉൽസവമാണെന്നറിയാവുന്ന ജനം അധികനേരം തളർന്നുറങ്ങുമെന്നയാൾ വിചാരിച്ചില്ല. അവരുടെ ലക്ഷ്യം ഉൽസവപ്പറമ്പിലെ വിശക്കുന്ന വയറുകളായിരുന്നല്ലോ. അവരെ ധന്യരാക്കുന്നതിനിറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട ധന്യരായിരുന്നു അവർ. അവർ പാതവക്കിൽ തളർന്നുറങ്ങുന്നു.

അവർ ഒരിക്കൽ ഉണരും.

അയാൾ ഗിരിമുകളിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരുവനോടു ചോദിച്ചു:

''നിങ്ങളെന്തിനു വന്നു?''

തൻെറ കൈവിരലുകൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു: ''ഇത് തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രമാണ്. എൻെറ വിരലുകൾ ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. ഇതാ സുഖമായിരിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ—

ആ പാതവക്കുകളിൽ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന അസ്ഥികഷണങ്ങൾ ചുമലിലേററി ഗിരിമുകളിലേക്കു കയറിവരുന്ന ഉറുമ്പിൻകൂട്ടത്തെക്കണ്ടയാൾ ഭയന്നു. രോഗം ഭേദമുയ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു:

''ഭയപ്പെടേണ്ട, സുവർണ്ണമന്ദിരങ്ങളും പവിഴക്കൊട്ടാരങ്ങളും ഇവിടെ ധാരാളമുണ്ട്. അവററകൾക്കതു മതിയാവും.''

പക്ഷേ—

കട്ടുറുമ്പുകൾ പൊതിഞ്ഞതവരേയായിരുന്നു. സുവർണ്ണമന്ദിരങ്ങളുടേയും പവിഴക്കൊട്ടാരങ്ങളുടേയും കിളിവാതിലുകളിൽ അപ്പോഴും വളകിലുക്കം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ലെ ഈ രാജ്യത്തിന്നു പാററികളിക്കുന്നു. അഭൂതപൂർവ്വമായ ഈ നാണയപ്പെരുപ്പത്തിന് കള്ളക്കടത്തുകാരും അവരുടേതായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. കുഴൽപ്പണമായിട്ട് കണക്കില്ലാത്ത സമ്പത്ത് വർഷംതോറും ഇങ്ങോട്ടു പ്രവഹിക്കുന്നു. വിദേശത്ത് അടിച്ച ഇൻഡ്യൻ കറൻസി ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലും കള്ളക്കടത്തുകാർ പിമ്പോട്ടല്ല. അന്യായ മാർഗങ്ങളിലൂടെ സമ്പാദിക്കുന്ന കറുത്ത പണം വെളുത്ത പണമാക്കി മാററുവാൻവേണ്ടി കള്ളക്കടത്തുകാർ ഹോട്ടലുകളും സിനിമാശാലകളും സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഹോട്ടലിലെ മുഴുവൻ മുറികളും ശൂന്യമായിരിക്കുമ്പോഴും, സിനിമാഹാളിലെ ഇരിപ്പിടങ്ങളെല്ലാം ആൾരഹിതമായിരിക്കുമ്പോഴും 'ഹൗസ് ഫുൾ' എന്ന ബോർഡു തൂക്കി കള്ളക്കണക്കെഴുതി തങ്ങളുടെ പണം കണക്കിൽകൊള്ളുന്നതാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇവരുടെ ഹോട്ടലുകൾ സൗജന്യമായിട്ട് അസൻമാർഗിക നടപടികൾക്കായി ലഭ്യമാണ് എന്ന് പൊതുജനസംസാരമുണ്ട്. ഇപ്രകാരം കള്ളക്കടത്തുകാർ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ധാർമ്മികാധഃപതനത്തിനും കാരണമായിത്തീരുന്നു.

കരിഞ്ചന്തക്കാർക്കും പൂഴ്ത്തിവെപ്പുകാർക്കും ആവശ്യമായ മൂലധനം ലഭിക്കുന്നത് മിക്കവാറും കള്ളക്കടത്തുകാരിൽ നിന്നാണ്. നമ്മുടെ വ്യാപാരമേഖലയുടെ തീരാശാപമായ ഊഹക്കച്ചവടത്തിന്റെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികളും ഇവർ തന്നെ.

വൻകിട നഗരങ്ങളിലെ മിക്ക സിനിമാശാലകളിലും നീലച്ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നുള്ളത് പരസ്യമായ രഹസ്യമാണ്. വമ്പിച്ച ലാഭത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്ന ഈ വ്യവസായത്തിലേയും പ്രധാന നടൻമാർ കള്ളക്കടത്തുകാരല്ലാതെ മററാരുമല്ല. യുവജനങ്ങളിൽ ധാർമ്മികാധഃപതനം സംഭവിക്കുന്നതിനും ലൈംഗിക അരാജകത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും ഇതു കാരണമാവുന്നു.

റീസർവ്വ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇൻഡ്യക്കു സമാന്തരമായ കള്ളക്കടത്തുകാരുടേതായ ഒരു റിസർവ്വ് ബാങ്ക് ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണറിവ്. ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറിനേക്കാൾ ഈടുള്ള രീതിയിൽ കള്ളക്കടത്തുകാരും അവരുടെ സംരംഭങ്ങളും വളർന്നിരിക്കുന്നു. അതേസമയം ഇൻഡ്യയിലെ സാധാരണ ജനത ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനു വേണ്ടി കഞ്ഞിവീഴ്ത്തൽ കേന്ദ്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ക്യൂനിൽക്കേണ്ട ഗതികേടിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്.

മഹാരാഷ്ട്രയിലെ ധനകാര്യമന്ത്രി പറയുകയുണ്ടായി, മഹാരാഷ്ട്രയിലെ കള്ളക്കടത്തുകാർ പോലീസുകാർക്കു കൊടുക്കുന്ന കൈക്കൂലി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരുവർഷത്തെ പോലീസ് ബഡ്ജററിനേക്കാൾ അധികമാണെന്ന്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവിശ്വസനീയമായ ഈ പരമാർത്ഥം രാഷ്ട്രശരീരത്തെ കാർന്നു തിന്നുന്ന കള്ളക്കടത്ത് എന്ന മാരക രോഗത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. രാജ്യത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരിലും രാഷ്ട്രീയക്കാരിലും പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന അഴിമതി, കൈക്കൂലി, സ്വജനപക്ഷപാതം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യ തിൻമകൾക്ക് ജലസേചനം നടത്തിയതും വളമിട്ടുകൊടു

ത്തും ഇതേ സാമൂഹ്യദ്രോഹികൾ തന്നെയാണ്.

കള്ളക്കടത്തുകാർ സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ മാന്യത സമ്പാദിക്കുവാൻവേണ്ടി പണം വാരിക്കോരി ചിലവഴിച്ചു. അവർ പള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും വിദ്യാലയങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു, പൊതുഫണ്ടുകളിലേക്ക് ഉദാരമായി സംഭാവന ചെയ്തു, രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുഫണ്ട് കള്ളപ്പണം കൊണ്ട് നിറച്ചു. ഇങ്ങനെയവർ ജനങ്ങളുടെ സ്നേഹാദരവുകൾ ആർജ്ജിച്ചു. രാഷ്ട്രീയക്കാരെ കളിപ്പാവകളാക്കി മാററി. കല്ലട്രഹാജിയെപ്പോലുള്ളവർ ഹൗസിംഗ് ബോർഡിലുംമററും വന്നത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു.

പല രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൻമാർക്കും കള്ളക്കടത്തുകാരുമായി അവിഹിത ബന്ധമുണ്ട് എന്നൊരു ആരോപണം പൊന്തിവരുകയുണ്ടായി. ഹാജിമസ്താൻ പല പ്രാവശ്യം വിദേശസഞ്ചാരം നടത്തിയ വ്യക്തിയാണ്. അയാൾക്ക് പാസ്പോർട്ടിന് ശുപാർശ ചെയ്യുവാൻ ഗവർണ്ണർമാർ വരെ ഉണ്ടായിരുന്നത്രേ! അറസ്ററുചെയ്യപ്പെട്ടശേഷം മസ്താൻ നടത്തിയ പ്രസ്താവനകളും മററും നിരവധി രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൻമാർ ഭയാശങ്കകളോടെയാണ് ശ്രവിച്ചത്.

കള്ളക്കടത്തുകാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള രാജ്യദ്രോഹപരമായ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് സ്വരാജ്യസ്നേഹമുള്ള ആർക്കും അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. രാജ്യരക്ഷാനിയമം രാഷ്ട്രീയ പകപോക്കലിനുവേണ്ടി ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നതിലേ ഇവിടെ പരാതിയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരമുള്ള ആരോപണങ്ങൾക്ക് ഇടംകൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ ഗവൺമെൻറ് ബദ്ധശ്രദ്ധമായിരിക്കണം.

കള്ളക്കടത്ത് പൂർണ്ണമായി നിവാരണം ചെയ്യണമെങ്കിൽ അതിനൊരു പോംവഴിയേയുള്ളു: രാജ്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തിക പുരോഗതി ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർക്കുക, കാർഷിക വ്യാവസായിക മേഖലകളിലെ ഉൽപാദനം പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും, തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുവാനും നാം കഠിനശ്രമം നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാർലമെൻറ് അംഗമായ മധുലിമെ ഈയിടെ വെളിപ്പെടുത്തിയതുപോലെ ഏതാണ്ട് ഒന്നരലക്ഷത്തോളം യുവാക്കൾ ബോംബെയിൽ കള്ളക്കടത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്! അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് തൊഴിൽ നൽകുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുന്ന സമൂഹം അവർ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധരായി മാറുന്നതിൽ മുതലക്കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ട് വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.

ഇൻഡ്യൻ പൗരൻമാർക്ക് വിദേശനിർമ്മിതവസ്തുക്കളോടുള്ള ഭ്രമം അവസാനിച്ചേ പററൂ. സ്വദേശിവസ്ത്രങ്ങളും, ഇൻഡ്യൻ തൊഴിലാളിയുടെ വിയർപ്പിൽനിന്നും രൂപപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നതിലുള്ള മാഹാത്മ്യം നമ്മുടെയാളുകൾ മനസിലാക്കണം. 'എൻെറ ഭാര്യ വരെ കള്ളക്കടത്തുചരക്കാണ്' എന്നു പറയുമ്പോൾ ആത്മനിർവൃതികൊള്ളുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ നിന്നും കള്ളക്കടത്ത് ഉൻമൂലനം ചെയ്യുക ദുഷ്കരമായിരിക്കും.

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു:

കഥ

ഋതുചക്രങ്ങളുടെ താളം

കാട്ടാമ്പാക്ക് ശശി
III B. Sc.

കല്പാതിയിൽ വിടർന്ന ഏതോ പുഷ്പത്തിൽ നിന്നും ഒഴുകിയിറങ്ങിയ തമസ്സ്! ഒരു വിഷാദ ഗാനത്തിലെ അപശ്രുതിപോലെ രാത്രിയിലൂടെ അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

രാജപാതയുടെ വശങ്ങളിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ടുനിന്നിരുന്ന ചോലമരങ്ങളുടെ ഇലകളിൽ വസന്തം ചേതനയററു കിടന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ തിളക്കം നഷ്ടപ്പെട്ട ആകാശം നിറം നേടാനാവാതെ നിന്നു.

അയാളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ചതുരാകൃതിയിലുള്ള പടത്തിലേക്കയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി. അയാൾ ആ പടവും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞു. അയാൾ തന്റെ യാത്രക്കുള്ള സമയവും കാത്തിരിക്കുകയാണ്.

	ച. ക.		ശ. ശി.
ബു.	ക. ഗു.		
ര. ഗു. ള			
സ.			

''ഉത്തിഷ്ഠത; ജാഗ്രത! ഇനിമേൽ കിനാവു കാണാതിരിക്കുക. ഈ നാട് സ്വപ്നങ്ങളുടെ നാടാണ്. നാം ചിന്താസുമങ്ങളെകൊണ്ട് കർമ്മത്തിന്റെ നൂലില്ലാത്ത മാല കോർക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് വർഷങ്ങളേറെയായി. അവയ്ക്കു വേരില്ല, തണ്ടില്ല, അവയുണ്ടായതു ശൂന്യതയിൽ നിന്നാണ്. അതിനാൽതന്നെ സത്യത്തിന്റെ നേരിയ നിശ്വാസമേററാൽ മതി അവ വാടിക്കരിഞ്ഞ് ശൂന്യതയിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുവാൻ.''

സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം ഇരുപത്തിയേഴിൽപരം വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ട ഭാരതത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. പരിവർത്തനവും പുരോഗതിയുമൊക്കെ നമുക്കിന്നും അക്കരപ്പച്ചകൾ മാത്രമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ കള്ളക്കടത്തുകാരെപ്പോലുള്ള സാമൂഹ്യവിരുദ്ധരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പിന്നീട് ഈ സാമൂഹ്യദ്രോഹികളുടെ പ്രവർത്തനം മൂലം സമ്പദ്ഘടന കൂടുതൽ ശിഥിലമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉട്ടോപ്യൻ പദ്ധതികളുടേയും നെടുനെടുങ്കൻ പ്രസംഗങ്ങളുടേയും കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി അരയും തലയും മുറുക്കി കർമ്മമണ്ഡലത്തിലിറങ്ങാൻ ഏവരും തയ്യാറാവുക. ഈ നാട് നമ്മുടേതാണ്. നമുക്കിവിടം സമ്പത്തും സമൃദ്ധിയുംകൊണ്ട് സംപുഷ്ടമാക്കാം !

ക്ലോക്ക് ടവറിലെ നാദം ഒരു നില വിളിയുടെ ആദിമന്ത്രമായി അലയടിച്ച പ്പോൾ അയാൾ കണ്ണുകൾ അമർത്തിത്തു ടച്ചു. കടന്നുപോയ, ഒരിക്കലും ഓർക്ക രുതെന്ന് വിചാരിക്കാറുള്ള ആ ദു:ഖ ത്തിന്റെ തേങ്ങലുകൾ അയാൾ ഉള്ളി ലടക്കി.

അയാളിറങ്ങി നടന്നു.

പൂർവ്വജന്മ പ്രേരണകൊണ്ടെന്ന പോലെ.

ഗേററുകടക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അ യാൾ തിരിഞ്ഞു തന്റെ കൊട്ടാരത്തെ നോക്കുകയും അതിന്റെ ആകർഷണത യിൽ എന്തൊക്കെയോ മറന്ന് ചിലത് ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു മരണത്തിന്റെ മുൻവിധിപോ ലെ, കന്യകയുടെ സ്വകാര്യ ദു:ഖം പോലെ ഒഴുകുന്ന റോഡിലൂടെ, രാജ കൊട്ടാരങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾക്കി ടയിലൂടെ അയാൾ നടന്നു.

ശബ്ദമില്ലാത്ത ഒരു നിലവിളി ഉള്ളിലൊതുക്കി, ഓരോ കൊട്ടാരവും കാണുമ്പോൾ അയാൾക്കു തേങ്ങി തേ ങ്ങി കരയണമെന്നും, ഒരിക്കലും തിരി ച്ചുവരാത്ത ഏതോ നിമിഷത്തിനു വേ ണ്ടി ഗതികിട്ടാത്ത ആത്മാവിന്റെ വേ ദനയോടെ ദാഹിക്കണമെന്നും തോന്നി ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലേതെങ്കിലു മൊന്നായിത്തീരാനും അങ്ങിനെ കാല ത്തിന്റെ ഇപ്പുറത്തുള്ള ആയിരമായി രം നിശ്വാസങ്ങളെ ശ്രവിക്കാനും അയാ ൾ വേദനയോടെ മോഹിച്ചു.

കാലത്തിന്റെ സ്തനോത്തരീയം മഞ്ഞുപോലെ ഊർന്നിറങ്ങി —

അവിടെ പുഷ്യരാഗവും മരതക വും പതിച്ച രാജസിംഹാസനത്തിലിരി ക്കുന്ന സർവ്വാഡംബരവിഭൂഷിതനായ രാജാവ്.

പനിനീരിൽ മുക്കിയ രാമച്ചവിശ റികൊണ്ട് വീശുന്ന മാറുമറയ്ക്കാത്ത സുന്ദരികൾ.

തംബുരുവിന്റെ ശ്രുതികൾ മീട്ടു ക്കിക്കൊണ്ട് രാജമാഹാത്മ്യം പാടുന്ന കവികൾ.

അന്ത:പുരങ്ങളുടെ അവ്യക്തതയി ലുറങ്ങുന്ന ചന്ദനക്കാമ്പുപോലുള്ള രാജകുമാരിമാർ.

എല്ലാം അയാൾ വേദനയോടെ ഓ ർത്തു. നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്തവണ്ണം അ യാളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി.

അയാൾ തേങ്ങലുകളെ അടക്കി ക്കൊണ്ട് ആ അവശിഷ്ടങ്ങൾക്കിടയി ലൂടെ നിരങ്ങി. ഒരോ സ്ഥലവും വരുമ്പോൾ അയാൾ തറയിൽ പതിഞ്ഞു കിടന്ന് ചെവിയോർത്തു.

അവസാനം അയാൾ രാജാവിന്റെ പൂർണ്ണകായ പ്രതിമ നില്ക്കുന്ന സ്ററാച്യൂ ജങ്ഷനിലെത്തി. പ്രതി മയുടെ കാലടികളിൽ ചുണ്ടുകൾ ചേർ ത്തു വച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ഉരുവിട്ടു.

''മഹാരാജാ എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു നിമിഷം പുനർജ്ജനിക്കു. എനി ക്കുവേണ്ടി അങ്ങു സിംഹാസനത്തിലി രിക്കു. എനിക്കുവേണ്ടി അങ്ങു മാറു മറയ്ക്കാത്ത കന്യകകളെ സൃഷ്ടിക്കു'' അവിടെയിരുന്ന് ഉരുവിട്ട് ഉരുവിട്ട് എല്ലാ ദു:ഖവും ശമിപ്പിക്കണമെന്ന് അ യാൾ ആഗ്രഹിച്ചു.

മയങ്ങുന്ന രാജമല്ലിയുടെ ചുവട്ടി ൽ ധന്യമായ ഒരു നിമിഷത്തിനുവേണ്ടി അയാളിരുന്നു. അകലെ തെളിയുന്ന അമ്പലം തുറക്കണമെന്നും ഈ അർത്ഥ

രാത്രിയിലൊരു ദീപാരാധന നടത്തണമെന്നും അയാൾക്കു തോന്നി.

അയാൾ ഒരിക്കലും ശ്രദ്ധിക്കാനിടയില്ലാത്ത സ്ഥലത്ത് ആരേയും കാത്തുകൊണ്ടുള്ള മട്ടിലല്ലാതെ അവൾ നിന്നിരുന്നു.

എങ്കിലും അയാൾ അവളെ കണ്ടു. ആദ്യം തനിക്കാപെൺകുട്ടിയെ പരിചയമുണ്ടെന്നും എന്നാൽ ഇതു തനിക്കെല്ലാപെൺകുട്ടികളെ കാണുമ്പോഴും തോന്നാറുള്ളതാണെന്നും അയാൾ മനസിലാക്കി.

ആ പെൺകുട്ടി പരിപൂർണ്ണ നഗ്നയായിരുന്നു. അയാൾ മോഹിച്ച ഏതോ നിമിഷം തിരിച്ചുവന്നതുപോലെ, അയാൾ കണ്ട ഒരു സ്വപ്നം സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചതുപോലെ അയാളുടെ മനസ്സ് സന്തോഷിച്ചു. അയാളുടെ ദു:ഖങ്ങളെല്ലാം ഒരു മഞ്ഞുപടലംപോലെ ഊർന്നുമാറി.

എന്നാൽ പെട്ടെന്നയാൾക്ക് ഈ സന്തോഷത്തെക്കാൾ ഭേദം പഴയ ദു:ഖമാണെന്ന് തോന്നുകയും അതിൽ തൂങ്ങിനില്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴൊക്കെ അയാളിൽ മായാത്തതായി ഒന്നുനിന്നു.

ആ പെൺകുട്ടിയുടെ നഗ്നത.

ആ പെൺകുട്ടിയോടെന്തെങ്കിലും കുറച്ചു സംസാരിക്കണമെന്നയാൾക്കു തോന്നി. എന്നാൽ പിന്നീടൊരു നിമിഷത്തിൽ അയാൾ അതു വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുകയും ആ സമയത്ത് കുറച്ച് രാജമല്ലിയുടെ ഇലകൾ എണ്ണാമെന്ന് തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

പെൺകുട്ടിയുടെ നഗ്നത അയാളുടെ മനസ്സിൽക്കിടന്ന് വളരുകയും അവസാനം അതയാളെ കീഴടക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ നഗ്നതയെക്കുറിച്ച് മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ ശരീരത്തിലെവിടെയെങ്കിലും ഒരു പൊന്നിന്റെ ഏലസെങ്കിലും കാണുമെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

അവസാനം അയാൾ ആ പെൺകുട്ടിയുടെ അടുത്തു ചെല്ലുകയും ചിരിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു വ്യർത്ഥ ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്തു. തന്നെ കാണുമ്പോൾ അവൾക്കു നാണം വരുമെന്നും അവൾ എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ഗോഷ്ടികൾ കാണിക്കുമെന്നും അയാൾ വിചാരിച്ചിരുന്നു.

കുറച്ചുസമയം ഒന്നും മിണ്ടാനാവാതെ അയാൾ നിന്നു.

പിന്നീടയാൾ വിക്കി വിക്കി കരയുന്ന സ്വരത്തിൽ അവളോട് പറഞ്ഞു. ''മോളെ എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പോകാം.''.

ആ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞത് അയാളാണെന്ന് അയാൾ വിശ്വസിച്ചില്ല. വിദൂരതയിലെ അജ്ഞേയതകളിലെങ്ങോ നിന്ന് ആ വാക്കുകൾ ഇഴഞ്ഞുവന്നതായും അയാളിലൂടെ കയറിയിറങ്ങിയതായും മാത്രമേ അയാൾക്കു തോന്നിയുള്ളു.

അയാൾ ഇടറുന്ന കാലടികളോടെ, തുടിക്കുന്ന മനസോടെ മുമ്പേ നടന്നു. മഞ്ഞിന്റെ നനുത്തപാളികൾ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നിട്ടും അയാൾ വിയർക്കുകയും കിതക്കുകയും ചെയ്തു. അവളോടെന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ചോദിക്കണമെന്നും പറയണമെന്നും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ നഗ്നതയെപ്പററിമാത്രം ഓർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന

അയാൾ മറ്റെല്ലാം മറന്നുപോയി. വളരെ നാൾകൂടി അയാളുടെ മനസ്സ് അളവില്ലാതെ സന്തോഷിച്ചു. ഏതോ ജന്മാന്തരത്തിന്റെ തുടർച്ചയായിട്ടെന്നവണ്ണം കിട്ടിയ സന്തോഷത്തിന്റെ ഒരിറ്റു മേഘലത്തിൽ അയാൾ മറഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവളുടെ കാലുകളിൽ പാദസരങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിലും അവൾ ഓരോ കാലടി വയ്ക്കുമ്പോഴും മണികൾ കിലുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ഓരോ നിശ്വാസവും ഒരു മാദകഗന്ധം തുറന്നു വിട്ടു.

തന്റെ പുറകെ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു വരുന്ന മണിയൊച്ചയുടെ നാദബ്രഹ്മം അയാളെ പുളകിതനാക്കി. അയാൾക്കു ചുറ്റും നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന മാദക ഗന്ധത്തിൽ അയാൾ കോരിത്തരിച്ചു.

എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും നിയന്ത്രിക്കാനാവാതെ ഒരോപ്രാവശ്യം വെളിച്ചം അടുത്തു വരുമ്പോഴും അയാൾ തിരിഞ്ഞ് അവളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ പുഞ്ചിരി ഒരു നിലാവുപോലെ ചിതറി.

ആ പെൺകുട്ടി എന്തെങ്കിലും തന്നോടു ചോദിക്കുമെന്നും അപ്പോൾ താൻ മറുപടി പറയാനാവാതെ കുഴങ്ങുമെന്നും അയാൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു.

അവർ അയാളുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി, അയാൾ മുറിതുറന്ന് ഉള്ളിൽ കയറി. പെൺകുട്ടി നഗ്നതയുടെ രൂപവും പേറി ഒരു മൂലയിൽ നിന്നു.

ആ മുറിയുടെ നടുവിൽ ഏഴുതിരിയുള്ള ഒരു വിളക്ക് മങ്ങിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മുറികളിൽ മുഴുവൻ കൻമദത്തിന്റെ മണമായിരുന്നു. ഭിത്തികളിൽ വാളുകളും പരിചകളും തൂക്കിയിട്ടിരുന്നു. അതിനിടയിലെല്ലാം നഗ്നരായ ഓരോ പെൺകുട്ടികളുടെ എണ്ണച്ഛായ ചിത്രങ്ങളും.

അയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കസേരയിൽ ഉപവിഷ്ടനായി. ആ കസേരയുടെ കൈപിടികളുടെ അറ്റങ്ങൾക്ക് മാനിന്റെ മുഖത്തിന്റെ രൂപമായിരുന്നു. അയാൾ കസേരയിൽ ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളെയും അതിക്രമിച്ച് കസേരയുടെ ഭാഗങ്ങൾ ഉയർന്നു നിന്നു.

അയാൾ രാമച്ചവിശറികൾ എടുത്ത് രണ്ടു കൈകൾ കൊണ്ടും സ്വയം വീശി. അഷ്ടഗന്ധകത്തിന് തീ പിടിപ്പിച്ചു. അയാൾ മറ്റെല്ലാം മറന്ന് കുറേ സമയം ഇരുന്നു. പിന്നീടയാൾ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. ''ആരവിടെ?'' അയാളുടെ ശബ്ദത്തിന്റെ അലകൾ മുറികളിൽനിന്നും മുറികളിലേക്ക് കയറിയിറങ്ങി. കുറച്ചു സമയം അയാൾ കാത്തിരുന്നു. ആരെങ്കിലും വരുമെന്നോർത്ത്.

ആരും വന്നില്ല.

അയാൾ എഴുന്നേറ്റ് ഓരോ എണ്ണച്ഛായാ ചിത്രത്തിന്റേയും ചുവട്ടിൽ പോയി നോക്കി. എല്ലാം നഗ്നതയുടെ നിറകുടങ്ങൾ. അയാൾ വേദനയോടെ പലതും ഓർത്തു. പിന്നീടയാൾ ഓരോ ചിത്രവും പറിച്ചെടുത്ത് ഏഴുതിരിയിട്ട വിളക്കിലേക്കെറിഞ്ഞു. ഓരോ നഗ്നതയും എരിഞ്ഞടങ്ങുന്നത് അയാൾ നോക്കിനിന്നു.

മുറിയിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ കനം കൂടി വന്നപ്പോഴാണ് അയാൾ തന്റെ കൂടെ വന്ന പെൺകുട്ടിയെക്കുറിച്ചോർത്തത്.

അയാൾ ആ പെൺകുട്ടിയെത്തന്നെ

ചെറുകഥ

തൊട്ടാവാടി

സന്തോഷ് വാലാച്ചിറ
I P. D. C.

"ബീന— നീ ഒന്നുകൊണ്ടും ദുഃഖിയ്ക്കേണ്ട നിനക്കു ഞാനുണ്ട്''.— ഉറക്കത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. മുറിയിലെ കട്ടിപിടിച്ച ഇരുട്ടിൽ അതു അലിഞ്ഞു ചേർന്നു; ഒപ്പം സുശീലയുടെ മനസ്സിലും. അവൾ ഉറങ്ങിയിരുന്നില്ല. രണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം ലേഡീസ് ക്ലബ്ബിൽ നടക്കുന്ന മീററിംഗിൽ പ്രസംഗിയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ ഒരു പ്രസംഗം കാണാതെ പഠിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. അവൾ എഴുന്നേററ് ലൈററിട്ടിട്ട് തിരികെ വന്ന് ബഡ്ഡിലിരുന്നു.

''തേ— അങ്ങോട്ടെഴുന്നേല്ക്കു''— അവൾ അദ്ദേഹത്തെ കുലുക്കി വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം ഞെട്ടിയെഴുന്നേററു, ബഡ്ഡിലിരുന്നു, അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു തുറിച്ചുനോക്കി.

''എന്തു പററി'' പുതപ്പിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ട് വിയർപ്പ് ഒപ്പിയെടുക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൾ ആരാഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. കണങ്കാലിലെ രോമപാളികൾക്കിടയിലൂടെ സുശീലയുടെ കൈവിരൽ തഴുകിയിറങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു—

''ങ്ഹാ നീ കിടന്നുകൊള്ളൂ, ഞാനൊരു സ്വപ്നം കണ്ടു''— അവൾ എഴുന്നേററ് ലൈററ് ഓഫ് ചെയ്തിട്ട് വീണ്ടും തിരികെ ബഡ്ഡിൽ വന്നു കിടന്നു. കണ്ണുകൾ ഇറുകെയടയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. കഴിഞ്ഞില്ല. മനസ്സിൽ അസ്വസ്ഥതകളുടെ ഇരുട്ടു വ്യാപിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. സംശയങ്ങൾ കരിനാഗങ്ങളെപ്പോലെ തല ഉയർത്തി. ബീന എന്ന പെൺകുട്ടി മനസ്സു നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ചൂണ്ടുവിരലിലെ ക്യൂട്ടക്സ് പുരട്ടിയ നഖത്തിൽ കിള്ളിയിട്ടു പറഞ്ഞു.—

''സുശീ, നിന്നെ ഞാൻ സ്വന്തമാക്കും. നീ ഒന്നുകൊണ്ടും ദുഃഖിക്കണ്ട. നിനക്കു ഞാനുണ്ട്''. എന്നിട്ടിപ്പോൾ?

നോക്കിക്കൊണ്ട് കുറച്ചുസമയം നിന്നു.

പെട്ടെന്നവൾ ലജ്ജാവതിയാകുന്നതും അവളുടെ നാണം കൈകളിലേക്ക് പകരുന്നതും അയാൾ കണ്ടു.

കുറച്ചുസമയം അയാൾ എന്തൊക്കെയോ ആലോചിച്ചു.

തന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഊരി ആ പെൺകുട്ടിക്കെറിഞ്ഞുകൊടുത്തു അയാൾ. പെൺകുട്ടി ആ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊണ്ട് കസേരയിൽ കയറി ഇരുന്നു.

അയാൾ നഗ്നനായി ഇറങ്ങി നടന്നു. അവൾ നിന്നിരുന്ന സ്ഥലമന്വേഷിച്ച്.

പെൺകുട്ടികളെ വശത്താക്കാൻ കാണാതെ പഠിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പുന്നാരവാക്ക്, താനെന്തൊരു മണ്ടിയാണ്. അവളുടെ ചിന്തകൾ വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേയ്ക്ക് ചിറകടിച്ചുയർന്നു.

മേടച്ചൂടിൽ വെന്തുനീറിയ ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നം. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് ക്ലാസ്സ് ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് കുട്ടികളെല്ലാം തന്നെനേരത്തേ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചൂടുപിടിച്ച ക്ലാസ സ്സുമുറിയിൽ നിന്നും അവൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി കാററിന്റെ കുസൃതിയിൽ മുഖത്തേയ്ക്കു പാറിവീണ അളകങ്ങളെ മാടിയൊതുക്കി അവൾ പാലമരച്ചുവട്ടിലേക്കു നോക്കി.

'അതേ — ജയേട്ടൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുപ്പുണ്ട്.' എപ്പൊഴുമൊരു വായന. അവൾ ചുണ്ടുകൾ അമർത്തികടിച്ചിട്ട് ഇറങ്ങി നടന്നു. ജയന്റെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവൾ പതുക്കെ പതുക്കെ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുപൊത്തി.

''ആര്. സോമനോ, എന്നെ വിടൂ. നിന്റെ ഒരു കുട്ടിക്കളി.''— അല്പം ദേഷ്യം കലർന്ന സ്വരത്തിൽ ജയൻ പറഞ്ഞു.

''സോമനല്ല. മറെറാരു കൂട്ടുകാരൻ.''— അവൾ കുണുങ്ങിച്ചിരിച്ചിട്ടു പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം പരിഭ്രമത്തോടെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ലജ്ജയുടെ കുരുന്നുപൂക്കൾ വിരിയുന്നത് അവൾ കണ്ടു.

''യൂണിയന്റെ ഇനാഗുറേഷന് പാടിയ പാട്ട് എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമായി''— നാണത്തിൽ കുണുങ്ങിയവൾ പറഞ്ഞു.

അകലെ ചുഴലിക്കാററിൽ കരികിലകൾ വട്ടമിട്ട് ആകാശത്തേയ്ക്ക് പറന്നുയരുന്നതും നോക്കി അദ്ദേഹം ഇരുന്നു. വട്ടമിട്ട് മുകളിലേയ്ക്കുയർന്ന കരികിലകൾ എല്ലാം കുറേക്കഴിഞ്ഞ് താഴെ ഭൂമിയിൽവന്നു നിലം പതിച്ചു. കണ്ടില്ലേ കാററിന്റെ ഒരു കുസൃതി.

''ഇതു ഞാൻ ജയേട്ടനു തരുന്നു. എന്റെ പ്രസന്റേഷൻ''— കൈവിരലിൽനിന്നും മോതിരമൂരിയെടുത്തിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

അയ്യോ: സുശിയുടെ അച്ഛനറി ....ഞ്ഞാ....ൽ.... ജയന്റെ വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങി.

''അതു സാരമില്ല. അവൾ ജയന്റെ കൈവിരലിൽ ആ മോതിരം ഇടുവിച്ചുകൊടുത്തു.

''ജയേട്ടന്റെ ആ മോതിരം എനിക്കു തരൂ''— അവൾ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

ജയന് ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ എല്ലാം അനുസരിക്കേണ്ടി വന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ കാററ് ചൂളമടിച്ച് അവർക്കിടയിലൂടെ കടന്നുപോയി. തൈത്തോലകൾ ആലോലനൃത്തമാടി. അടുത്തൊരു തൈമാവിൽനിന്ന് ഒരു കുയിൽക്കിളി അവരെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് 'കൂ' 'കൂ' ശബ്ദത്തിൽ പറന്നുയർന്നു.

സമയമൊത്തിരിയായി ജയേട്ടാ— ഞാൻ പോകട്ടെ. നാളെ ഞാൻ കടൽപ്പുറത്ത് കാത്തിരിക്കും. അവൾ വേഗം നടന്നു.

പിറേറന്ന് അവർ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ച് കടൽപ്പുറത്തിരുന്നു.

''അതാ— ആ തിരകൾ രണ്ടും കെ

ട്ടീമറിഞ്ഞ് ലയിച്ച് ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നതു കണ്ടില്ലേ''— കടലിലെ തിരമാലകളിലേയ്ക്കു കൈവിരൽ ചൂണ്ടി അവൾ പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം ഇടതു കൈകൊണ്ട് മണലുവാരി ഒരു കൂനപോലെ കൂട്ടുകയായിരുന്നു.

'അതാ മറെറാരു തിരയെ പിടിക്കുവാൻ എത്ര വാശിയിലാണ് പുറകിലൂടെ വരുന്ന തിര ഓടുന്നത്. ഒരു പക്ഷേ! അവരും കാമുകീ കാമുകരായിരിക്കും'— ഒരു കുസൃതിച്ചിരിയോടെ അവൾ പറഞ്ഞു,

അങ്ങനെ സിനിമാശാലകളിൽ, പാർക്കുകളിൽ, സായംസന്ധ്യകളിൽ തങ്ങളുടെ പ്രേമനാടകമഭിനയിക്കപ്പെട്ടു. മാച്ചാലും മായാത്ത അഭിനയങ്ങൾ. തേനും പാലുമൂറുന്ന സംഭാഷണം. എല്ലാമെല്ലാം തകരുകയോ.... ....

അന്ന്— ജോലിക്കു വേണ്ടി ബോംബയിലേയ്ക്ക് ജയേട്ടൻ യാത്രയായപ്പോൾ താൻ കണ്ണീരിൽ മുഖം കഴുകുകയായിരുന്നു.

അന്നു സന്ധ്യയ്ക്ക് പൂത്തുലഞ്ഞ ഇലഞ്ഞിച്ചുവട്ടിൽവച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—

'സുശീ'— നീയല്ലാതെ മറെറാരു ദേവിയെ പൂജിക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. നീ എനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിയ്ക്കണം. എന്നിട്ടിപ്പോൾ? എല്ലാം മിഥ്യ— രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുവന്നു.

'നല്ലൊരു ജോലി കിട്ടിയെന്നും, തന്നെ ഉടനെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും, ഇനി അധികം കാത്തിരിക്കേണ്ടെന്നുമായിരുന്നു ഉള്ളടക്കം!.

അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ വിവാഹം മംഗളമായി നടന്നു. വസന്തങ്ങൾ പലതും തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നൃത്തമാടി; രാവും പകലും ജൻമമെടുത്തു. നാലു വർഷത്തിനിടയിൽ രണ്ടു കുഞ്ഞിക്കുരുന്നുകൾ ഉണ്ടായി.

അനിയും, സുനിയും.

അച്ഛന്റെയും, അമ്മയുടേയും കൊച്ചുപകർപ്പുകൾ. അവരോടൊപ്പം കണ്ണുപൊത്തിക്കളിയും കുട്ടിക്കുറുവും കളിക്കുമ്പോൾ താൻ ആലോചിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്.—

''ലോകത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലുമിത്ര ആനന്ദം ലഭിക്കുമോ''— എന്നിട്ടിപ്പോൾ? തന്റെ എല്ലാം ആശകളും തകർന്നു. എന്തെന്തു മോഹങ്ങളായിരുന്നു. എന്തെന്തു പ്രതീക്ഷകളായിരുന്നു. എല്ലാം തകർന്നു. ഈശ്വരാ! ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷ. ഒരു നെടുവീർപ്പിനുശേഷം അവൾ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. കണ്ണുകൾ ഇറുകെയടച്ചു.

'പറയൂ ഭാരതി— എല്ലാം തുറന്നു പറയൂ.' പിറേറന്ന് നേഴ്സിംഗ് ജോലിക്കാരി ഭാരതിയുമായുള്ള സംസാരത്തിനിടയിൽ സുശീല അക്ഷമയോടെ ചോദിച്ചു.

എരിയുന്ന തീയിൽ നെയ്യ് പകരുകയായിരുന്നു ഭാരതി.

''ബീന എന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെ തന്റെ ഭർത്താവ് ആശുപത്രിയിൽ അഡ്മിററ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാമുകിയാണെന്നും, അവളുമായി എന്നും ശൃംഗരിക്കാറുണ്ടെന്നുമെല്ലാം', ഭാരതി പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

മനസ്സിന്റെ ഭാരം കുമിഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു, ബീന എന്ന പെൺകുട്ടി അവളെ കാർന്നു തിന്നുന്നതായി തോന്നി.

അവൾ വേഗം ഡ്രസ്സ് ചെയ്തു പുറത്തിറങ്ങി വേഗം നടന്നു, അല്ല ഓടുകയായിരുന്നു. ആശുപത്രിയിലേയ്ക്ക്. ആശുപത്രിയുടെ പടികൾ കയറിയപ്പോൾ കാർഷെഡ്ഡിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോട്ടോർസൈക്കിൾ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. മേലാകെ ഒരു കോരിത്തരിപ്പുണ്ടായി — സുശീലയ്ക്ക്.

അങ്ങനെ പേവാർഡിന്റെ 7–ാം നമ്പർ മുറിയിൽ അവളാരംഗം കണ്ടു. ഒരു സ്ത്രീയും ഒരിക്കലും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു നഗ്ന യാഥാർത്ഥ്യം. തന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു യുവതിയുമായ് ശൃംഗരിക്കുന്നത്. പെട്ടെന്ന് അവൾ അകത്തു കടന്നു.

'ങേഹേ' അദ്ദേഹം എന്നെ നോക്കിപ്പുഞ്ചിരിക്കുന്നോ. നല്ല നടൻതന്നെ. മുഖത്തു യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ല. സുശീല മുഖത്തെ ഭാവം മറച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

''ഇന്ന് ലേഡീസ് ക്ലബ്ബിൽ ഒരു മീററിംഗ് ഉണ്ട്. പത്തുമണിയോടുകൂടിയേ കഴിയുകയുള്ളു. സമയമാകുമ്പോൾ കേശവനെ കാറുമായി പറഞ്ഞുവിട്ടേക്കൂ''. അവൾ വേഗം പുറത്തിറങ്ങി ലേഡീസ് ക്ലബ്ബിലേയ്ക്ക് നടന്നു.

''ഇല്ല. ഇനി താനീ പ്രേമനാടകമഭിനയിക്കുകയില്ല. എന്റെ എല്ലാ ആശകളും തകർന്നു. എന്റെ ചിറകുകൾക്കിനി പറക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല. ഇനി ഒരു വസന്തം തനിക്കുവേണ്ടി പൂത്തു തളിർക്കുകയില്ല''. അവളുടെ മനസ്സ് ഒരു ചക്കിപ്പരുന്തിനേപ്പോലെ വട്ടം കറങ്ങി. അവൾ ലേഡീസ് ക്ലബ്ബിലെ നാഴികമണിയിലേയ്ക്ക് നോക്കി. പത്തിന് അഞ്ചു മിനിററ്. കൂട്ടുകാരിയോട് യാത്രപറഞ്ഞവൾ പുറത്തിറങ്ങി. പുറത്തു കാറുമായി കിടന്ന കേശവനെ വിളിച്ചവൾ പറഞ്ഞു:—

''ഞങ്ങളുടെ പ്രസിഡന്റും ഭർത്താവും കോട്ടയത്തൊരു ഹോട്ടലിൽ നില്ക്കുന്നു. ഇതാ അഡ്രസ്, നീ വേഗം കാറുമായ് ചെല്ലൂ''.

കാറു നീങ്ങിയപ്പോൾ അവൾ റെയിൽവേവഴിയിലേയ്ക്കു വേഗം നടന്നു. അവളുടെ മൃദു പാദസ്പർശനമേററ് കരികൽ ചീളുകൾ അമർന്നു ഞെരിഞ്ഞു. സിനിമയിലെ ശോകഗാനം പോലെ ചീവീടുകൾ നീട്ടിമൂളി. അങ്ങകലെ ട്രയിനിന്റെ കൂവൽ. അതൊരു ഇടിമുഴക്കമായിരുന്നു.

''ഇല്ല. താനിനി ജീവിക്കില്ല. അവളുട അന്തിമതീരുമാനം. അവൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ ഓടി. പാളത്തിൽ ബോധരഹിതയായി വീണു.

അതാ ട്രെയിനിങ്ങടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പെണ്ണുങ്ങളുടെ മനസ്സുപോലെ, അല്പം ആലോചിച്ചു നില്ക്കുവാൻ അത് കൂട്ടാക്കിയില്ല. പുതുമണവാട്ടിയെ ചുംബിക്കാൻ വെമ്പുന്ന മണവാളനെപ്പോലെ തീവണ്ടി അവളുടെ മേനിയിലൂടെ ഓടിയിറങ്ങി. സുശീലയുടെ ശരീരം കഷണങ്ങളായി വേർപെട്ടു. രക്തം ചാലുകളായി ഒഴുകി.

നിലാവിൽക്കുളിച്ച് ഉടുത്തൊരുങ്ങിയ ഒരു കോളേജ് കുമാരിയെപ്പോലെ, പുഞ്ചിരിച്ചുനില്ക്കുന്ന ആ പുത്തൻ കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽനിന്നും അനിയും സുനിയും ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

''ഡാഡി — മമ്മിയെവിടെ? മമ്മി ഞങ്ങളെ എയിത്തോണ്ടു നടക്കണം''.

മീരാബായി

ഇന്ദിരാദേവി എം. എൻ.
II P. D. C.

ആദരണീയങ്ങളായ ആശയങ്ങളാലും അനുകരണീയങ്ങളായ മാതൃകകളാലും അലംകൃതങ്ങളാണ് ഭാരതീയ മഹിളകളുടെ ജീവിതകഥകൾ. സ്വന്തം ചാരിത്ര്യം രക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. ഭർത്തൃസ്നേഹത്തിന്റെ മൂർത്തീമദ്ഭാവമായ അവർ ''സതി'' അനുഷ്ഠിച്ചു. സ്വന്തം രാജ്യം രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞ് അടർക്കളത്തിൽ പോയി ധീരധീരം പോരാടി ഈശ്വരാർപ്പിതമായി പരിശുദ്ധ ജീവിതം നയിച്ച മീരാബായിയുടെ ആദർശം എല്ലാ സ്ത്രീകൾക്കും അനുകരിക്കത്തക്ക ഒരു മാതൃകയാണ്.

ധീരശൂരപരാക്രമികളുടെ നാടായ രാജപുത്താനയിലെ 'മേർത' എന്ന കൊച്ചു രാജ്യം. വിധവയായ സുശീലാരാജ്ഞി, തന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വമായ ചെറുപുത്രിയെ ലാളിച്ചും സഖിമാരോടു സംസാരിച്ചും അന്തഃപുരത്തിന്റെ മട്ടുപ്പാവിൽ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ രാജധാനിയുടെ മുമ്പിൽകൂടി കടന്നുപോയ ഒരു വിവാഹഘോഷയാത്ര അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ അങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചു. മാല കെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാലിനി തമാശയായി മീരയോടു ചോദിച്ചു: ''മോളേ, മോളുടെ ഭർത്താവാരാണ്? മോൾ ആരെയാണ് മാലയിടുന്നത്?'' അൽപം അകലെയായി കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മീരയിതു കേട്ടു. ''എനിക്കറിയില്ല, ഞാൻ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു പറയാം.'' എന്നു പറഞ്ഞ് സുശീലാരാജ്ഞിയുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിപ്പോയി. അവൾ രാജ്ഞിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചോദിച്ചു: ''അമ്മേ ഞാൻ ആരെയാണ് മാലയിടേണ്ടത്?'' ഇതു കേട്ട് എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പക്ഷേ മീരാഭായിക്കു നിർബന്ധമായി; അവൾക്ക് മാലയിടണം. അവൾ കരയുവാൻ തുടങ്ങി. സുശീലാരാജ്ഞി അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി. എങ്കിലും മീര കരച്ചിൽ നിർത്തിയില്ല. രാജ്ഞിക്കു വിഷമമായി. തന്റെ ഭർത്താവായ 'ജയ്മൻ' രാജാവിന്റെ മരണശേഷം 'മേർത'യുടെ ഭരണഭാരം രാജ്ഞിയിൽ വന്നുചേർന്നെങ്കിലും അവർ ആ ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം പ്രിയപുത്രിക്കുവേണ്ടി സഹിച്ചു. തന്റെ പുത്രിയുടെ കരച്ചിൽ നിർത്താൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്; അവർ ആലോചിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ റോഡിൽക്കൂടി ഒരാൾ പലതരത്തിലുള്ള പാവകളെ വിൽക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതു കണ്ടു. രാജ്ഞി അയാളെ വിളിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ കയ്യിൽ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സുന്ദരമായ ഒരു പ്രതിമയുണ്ടായിരുന്നു. അതു വാങ്ങിച്ച് മീരയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ട് രാജ്ഞി പറഞ്ഞു, ''ഇതാ ഈ ഗോപാലകൃഷ്ണനാണ് നിന്റെ ഭർത്താവ്, ഇതാ ഇ

തിന്റെ കഴുത്തിൽ മാലയിട്ടുകൊള്ളൂ." മീരയ്ക്കു സന്തോഷമായി. അവൾ ആ മനോഹരമായ വിഗ്രഹം മാറോടു ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോയി.

മററുള്ളവർ കേവലം വിനോദമായി കരുതിയ പ്രസ്തുത സംഭവം മീരാബായിയുടെ ജീവിതത്തെ ഒട്ടാകെ കീഴ്മേൽ മറിക്കത്തക്ക ശക്തിയുള്ളതായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചത്. അമ്മയുടെ അനുവാദപ്രകാരം കിട്ടിയ ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ മാലയിട്ട് ഭർത്താവായി വരിക്കുകയാണ് ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഭംഗിയുള്ള ഒരു മുറിയിൽ തന്റെ കളിസാമാനങ്ങൾകൊണ്ട് ഒരു സിംഹാസനമുണ്ടാക്കി, അതിൽ ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ സ്ഥാപിച്ചശേഷം, പൂന്തോട്ടത്തിൽ നിന്നും കുറെ പുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ അലങ്കരിച്ചു. ആനന്ദാതിരേകത്താൽ അവൾ തന്നെത്തന്നെ മറന്നു കണ്ണിമക്കാതെ കൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ തന്നെ നോക്കിനിന്നുപോയി. ആ പ്രതിമ തന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുന്നതായും അപ്പോൾ അതിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും പ്രേമം പ്രവഹിക്കുന്നതായും അവൾക്കു തോന്നി. ആനന്ദാശ്രുക്കൾ തൂകിക്കൊണ്ട് അവൾ അത്യാഹ്ലാദത്തോടെ ആ വിഗ്രഹത്തിനുചുററും കൈകൊട്ടി നൃത്തം ചെയ്തു.

മീരാബായി ചെറുകുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ശ്രീകൃഷ്ണകഥകൾ കേൾക്കുന്നതിലും കൃഷ്ണലീലാപരങ്ങളായ ചെറുപാട്ടുകൾ പാടുന്നതിലും അത്യാസക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. തങ്ങളുടെ കുലദൈവമായ 'ഗിരിധരമൂർത്തി'യിൽ ലയിച്ച മനസോടെ മീരാബായി നാൾകഴിച്ചുവന്നു. തനിയെ ഇരുന്നു കൃഷ്ണനോടു സംസാരിക്കുകയും അതിനെ അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലായിരുന്നു അവൾക്ക് അധികമായ താൽപര്യം.

വർഷങ്ങൾ പലതു കടന്നുപോയി. മീര ഒരു യുവതിയായെങ്കിലും താൻ കുട്ടിക്കാലത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണനെ മാലയിട്ടു വരിച്ച സംഭവം അവളുടെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നും പോയില്ല. മീരാബായിയുടെ ചിന്തയും മനസും ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ഏകാഗ്രമായിത്തന്നെ നിന്നു. ദിവസങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞത് അവൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല.

മീരയ്ക്ക് വിവാഹപ്രായമായതിനാൽ സുശീലാരാജ്ഞി, മേവാറിലെ രാജാവായ കുംഭാജിറാണായുമായി വിവാഹം ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ, മീരയ്ക്കത് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. കാരണം, അമ്മയുടെ അനുവാദപ്രകാരം താൻ കുട്ടിക്കാലത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ മാലയിട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണനാണ് തന്റെ ജീവനാഥൻ. മററാരെയും വിവാഹം കഴിക്കാൻ അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷേ സുശീലാരാജ്ഞി സമ്മതിച്ചില്ല. വാക്കു കൊടുത്തുപോയ വിവാഹത്തിന് സമ്മതിക്കാത്തപക്ഷം താൻ ജീവത്യാഗം ചെയ്യുന്നതാണെന്ന് രാജ്ഞി പറഞ്ഞു. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ മീരയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ബലമായി തറച്ചു. തന്റെ വിവാഹസ്ഥിതിയോർത്ത് അവൾ നടുങ്ങി. ഒടുവിൽ തന്നെ ഈ വിഷമസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കണമേ എന്ന് അവൾ അകമഴിഞ്ഞ് കൃഷ്ണനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്ന് വൈകിട്ട് കൃഷ്ണൻ തന്നോടിങ്ങനെ സംസാ

രിക്കുന്നതായി അവൾ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ''ഭവതി വിഷമിക്കേണ്ട. ഞാൻ എപ്പോഴും ഭവതിയുടെകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അമ്മയെ വ്യസനിപ്പിക്കാതെ വിവാഹത്തിന് അനുകൂലിക്കുക. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമധർമ്മം പരിപാലിക്കുക. എന്നെ പരമപുരുഷനായി കൽപ്പിച്ച് മനസിനെ എന്നിൽ അർപ്പിക്കുക.'' മീരയ്ക്കു സമാധാനമായി. അവൾ വിവാഹത്തിനു സമ്മതിച്ചു

മീരയുടെ വിവാഹം വളരെ ഘോഷമായി നടന്നു. വിവാഹാനന്തരം മേവാറിലേക്കു പോയപ്പോൾ മീര തന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹം കൂടി കൊണ്ടുപോയി. മീരയുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം കുംഭാജിറാണാ അന്തഃപുരത്തോടു ചേർന്ന് ഒരു ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ചു. അവിടെ പാട്ടും ഭജനയും നടത്തി, പുറത്തുനിന്ന് ഗോസ്വാമികളും സന്യാസികളും വന്ന് അവിടം സന്ദർശിച്ചു. മീര അവരോടൊത്ത് പാടുമായിരുന്നു. 'ഗോകുലാഷ്ടമി' ദിവസം ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്ന രണ്ടു രാജ സന്യാസിമാർ കൃഷ്ണാർപ്പണമായി ഒരു മുത്തുമാല മീരാബായിയെ ഏൽപിച്ചു. മീര അതു വാങ്ങി കൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തിൽ ചാർത്തി.

മീരാബായിയുടെ അസാധാരണങ്ങളായ ഗുണഗണങ്ങളെയും ഭക്തിവിശേഷത്തെയും കേട്ട് മീരയെ സന്ദർശിച്ച് വന്ദിപ്പാനായി വന്ന ഡൽഹി പാദുഷയായ അക്ബറും അബുൾഫാസലുമായിരുന്നു ആ സന്യാസിമാർ. കുംഭാജിക്ക് അതു സഹിച്ചില്ല. തന്റെ രാജ്യത്തിൽ തന്റെ അനുമതികൂടാതെ കടക്കുകയും ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് മീരയുമായി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുക! അതദ്ദേഹത്തിന് ഓർമ്മിക്കുവാൻകൂടി പ്രയാസമായിരുന്നു. മീരയുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരമാണ് അവർ ഇവിടെ വന്നത് എന്ന് റാണാ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. മീരയെ ഏകാന്തതടവിന് ശിക്ഷിച്ചു. കൃഷ്ണ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുവാൻ പോലും അനുവദിച്ചില്ല.' അക്ബറോ, അനുയായികളോ ഇനിയും വരാമെന്നും അതുകൊണ്ട് മീരയുടെ ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. മീരയെ വധിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം പലരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ആരും അതിനു തയ്യാറായില്ല. ഒടുവിൽ റാണാ ഒരു കത്തെഴുതി ഒരാൾ വശം മീരയ്ക്കു കൊടുത്തു. അതിപ്രകാരമായിരുന്നു. ''നീ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു രജപുത്രസ്ത്രീയും പതിവ്രതയുമാണെങ്കിൽ ഇന്നുതന്നെ പുഴയിൽ ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്യണം. എന്റെ ഈ കൽപന നിറവേറ്റുന്നപക്ഷം നിന്നെ ഒരു യഥാർത്ഥ പതിവ്രതയായി ഞാൻ കരുതുന്നതായിരിക്കും.''

അന്ന് അർദ്ധരാത്രിയിൽ മീരാബായി തന്റെ കൃഷ്ണവിഗ്രഹവുമായി ഉദ്യാനത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു പുഴക്കരയിൽ വന്നു. കൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തെ കരയിൽ വച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം അവൾ നദിയിലേക്കു ചാടി. പക്ഷേ, മീര മരിച്ചില്ല. നദീപ്രവാഹം മീരയെ കരയിലെത്തിച്ചു അബോധാവസ്ഥയിലായിരുന്ന മീരയ്ക്കു കൃഷ്ണദർശനമുണ്ടായി. ''പ്രിയ മീരേ, ഭയപ്പെടേണ്ട, ഭവതി വൃന്ദാവനത്തിൽ ചെന്ന് എന്നെ ഭജിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ ഭക്തന്മാർക്ക് മാർഗദർശിനിയായി വർത്തിക്കുക.'' എന്നു പറഞ്ഞ് മീരയുടെ ശിരസിൽ കൈവച്ചനുഗ്രഹിച്ചു. മീരാബായിക്ക് അതൊരു വെറും സ്വപ്നമായി വിചാരിക്കുവാൻ പ്രയാസമായി

രുന്നു. മീരാബായി കാൽനടയായി വൃന്ദാവനത്തിലേക്ക് പോയി.

ശ്രീകൃഷ്ണപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചും അവ ഭക്തിരസം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നവിധം പാടിയും മീര രാധാകൃഷ്ണ ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിച്ചുവന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന സ്വൽപം പ്രസാദം മാത്രമായിരുന്നു മീരയുടെ ആഹാരം. രൂപഗോസ്വാമി എന്ന ഒരു സന്യാസിയുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു. അവളുടെ ഭക്തിരസം തുളുമ്പുന്ന ഗാനങ്ങൾ വൃന്ദാവനമെങ്ങും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

എന്നാൽ ഇതേ സമയത്ത് തന്റെ കഠോരകൽപന അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ച് ജീവൻ ത്യജിക്കാൻ സന്നദ്ധയായ മീര ഒരിക്കലും കളങ്കിതയല്ലായിരുന്നു എന്നു കുംഭാജിക്ക് ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹത്തിന് അടക്കവെയ്യാത്ത സങ്കടമുണ്ടായി. രാജാവിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു മീര ആത്മഹത്യ ചെയ്തുവെന്ന വിവരം ജനങ്ങൾ അറിയുകയും അവർ രാണാവിനെ വെറുക്കുകയും ചെയ്തു.

മേവാറിൽനിന്നും ചില സന്യാസിമാർ വൃന്ദാവനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ മീരാബായി അവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം അറിയുകയും, ആ വിവരം അവർ രാജാവിനെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. പശ്ചാത്താപ പരവശനായിരുന്ന അദ്ദേഹം രാജകീയ വേഷങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു കാഷായവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. മീരയെ കണ്ടു ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിനും അവരെ മേവാറിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനുമായി റാണാ കാൽനടയായിതന്നെ വൃന്ദാവനത്തിലേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു.

കാഷായവസ്ത്രധാരിയായി തുളസിമാലധരിച്ചു തന്നത്താൻ മറന്ന വിധത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ഏകാഗ്രചിത്തയായി ദിവ്യഗാനം പൊഴിക്കുന്ന മീരയെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം നോക്കിനിന്നുപോയി. തന്റെ സകല അപരാധങ്ങളും ക്ഷമിച്ചു തനിക്ക് മാപ്പുതന്ന് മീരകൂടി മേവാറിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരണമെന്ന് റാണാ അപേക്ഷിച്ചു. ''സകല ബന്ധങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച എനിക്കു ശ്രീകൃഷ ണനാണ് ശരണം; എനിക്ക് ഭഗവൽപാദങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുവാനുള്ള സമയമായി. അതുകൊണ്ട് അങ്ങ് മേവാറിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകു'' മീര ആവശ്യപ്പെട്ടു.

മീരാബായി ഇത്രയും പറഞ്ഞു ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹത്തിന് അഭിമുഖമായി നിന്ന്, ''ഹെ ഗിരിധരമൂർത്തേ ബാല്യം മുതൽ ഏകാവലംബമായി കരുതി വിശ്വസിച്ചുപോന്ന ഈ ദാസിയെ രക്ഷിക്കേണമേ, താപത്രയങ്ങളാൽ അടിപ്പെട്ടു തളർന്നിരിക്കുന്ന ഈ അബലയെ അവിടുന്നു പാദപത്മങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ ദയചെയ്യേണമേ'' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മീരാബായി ശ്രീകൃഷ്ണപാദാബ്ജങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു; അവിടെത്തന്നെ കിടപ്പായി.

അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഇടിവെട്ടുംപോലെ ഒരു ശബ്ദം അവിടമെങ്ങും മുഴങ്ങി. ക്ഷേത്രമാസകലം കുലുങ്ങി. ഇത് എന്താണെന്നറിയാതെ രാജാവും ജനങ്ങളും അത്ഭുതപരതന്ത്രരായി നില്ക്കുമ്പോൾ മീരയുടെ ദേഹത്തിൽ നിന്നും വിദ്യുത്‌രേഖപോലെയുള്ള ഒരു തേജസ്സ് പൊന്തി ശ്രീകൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു. ഇതുകണ്ട് എല്ലാവരും സ്തംഭിച്ചുപോയി.

ലേഖനം

മനുഷ്യൻ പരിണാമങ്ങളിലൂടെ

ബാബുജി എം.
II P. D. C.

ആദിയിലെ മനുഷ്യൻ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനിൽ നിന്നും പലവിധത്തിലും വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു. അന്നവന്റെ നീണ്ട കൈകൾ നിലത്തിഴയുമായിരുന്നു. നീണ്ടുകൂർത്ത വിരലുകൾ കൈകാലുകളുടെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. അരോഗദൃഢഗാത്രനായ അവന്റെ ശരീരമാകട്ടെ രോമാവൃതവുമായിരുന്നു.

പക്ഷേ ഇന്നോ? അവന്റെ കൈകൾ ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി മുട്ടുകൾക്കു മീതേ വരെയായി. ശരീരത്തിന്റെ പുതപ്പായിരുന്ന രോമങ്ങളോ ചെറുമീശയിലേക്കും കൃതാവിലേക്കുമൊതുങ്ങി. നഖങ്ങളാകട്ടെ തരുണീമണികൾ തങ്ങളുടെ അംഗുലികളുടെ അഴകു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനായെങ്കിലും സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. പല്ലുകളുടെ കഥ പറയേണ്ടതില്ല. അവയിൽ ചിലത് ചെറുപ്പത്തിലെതന്നെ പിഴുതെറിയണംപോൽ. ഇതാകട്ടെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തീരുമാനവുമാണ്.

ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതിയുടെ പരിണാമങ്ങൾക്കു വിധേയമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ശക്തിമത്തായ ശൈത്യത്തിൽ നിന്നും ശരീരോഷ്മാവ് നിലനിർത്തുവാൻ രോമങ്ങളും പച്ചമാംസം കടിച്ചുമുറിക്കുവാൻ വായ് നിറയെ പല്ലുകളും ഒരണ്ണാനേപ്പോലെ മരത്തിലള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറുവാൻ നീണ്ട കൈകളും കൂർത്ത നഖങ്ങളും അവനാവശ്യമായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ ഈവിധ ആവശ്യങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാവാറുമില്ല. അപ്പോഴാകട്ടെ പ്രകൃതി അവന്റെ പ്രവർത്തനവ്യതിയാനത്തിനനുസൃതമായി അവനെ പരിണാമങ്ങൾക്കു വിധേയനാക്കുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി തന്റെ പൂർവ്വികരുടെ പുറംചട്ടയുമണിഞ്ഞ് പരിണാമസിദ്ധാന്തങ്ങളെ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടി നിൽക്കുന്ന പാററകളോ? പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയെന്നല്ലാതെ എന്തുപറയുവാനാണ്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഒരു വശത്തുകൂടി നോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ ലോകം വളരെ വിശാലമായിരിക്കുകയാണ്. പായ്‌വിരിച്ച വള്ളങ്ങളിൽ രണ്ടുമൂന്നു മാസം കഴിച്ചുകൂട്ടി കടലിനക്കരെപ്പോയിരുന്ന അവനിന്ന് ശബ്ദത്തേക്കാൾ വേഗതയിലാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. അവന്റെ ജീവിതനിലവാരമാകട്ടെ കുതിച്ചുപായുകയുമാണ്. അതങ്ങനെയിരിക്കെ മറുവശവുമൊന്നു നോക്കാം. 'വീണ്ടും പഴയതിലേക്ക്' എന്ന ആശയമോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന പ്രാകൃതരൂപങ്ങളിൽ പുതുമയുടെ മൂടുപടമിട്ട ഒരു പ്രവണതയും കാണാം.

പുകച്ചുരുളുകളിലും അബോധമനസിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങളിലും സ്വന്തം ദുഃഖങ്ങൾ മൂടിവയ്ക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ആത്മാക്കളും നിരവധിയുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ മയക്കുമരുന്നുകളുടെ ഒരു മായാലോകവുമുടലെടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഭക്തോത്തമയായ മീരയുടെ സംസ്കാരാദികൾ യഥാവിധി നിർവഹിച്ചശേഷം കുംഭാജിറാണാ കഠിനസങ്കടത്തോടെ സ്വരാജ്യത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ലയിച്ച മനസ്സോടും സാദ്ധ്വീരത്നമായ പ്രിയ മീരയെ സ്മരിച്ചു അദ്ദേഹം ബാക്കി ജീവിതം നയിച്ചു.

ബജാ മംജീര കഹത്തീമീര,
കഹാ ഹെ മോഹൻ മൻ കാ ഹീര.

ദേവമാതാ കോളജ്

ഫാ. തോമസ് മണക്കാട്ട്

ശ്രീ ദേവമാതാഖ്യ കലാനികേതം
ശ്രീലാസ്യഗേഹം പുരുവിജ്ഞപീഠം
ഏതദ് പ്രദേശസ്യ മണിപ്രദീപം
സംസ്ക്കാരസമ്പദ്വിഭവാദ്വിഭാതി!!

വിദ്യാവിഹീനാഃ പശുഭിഃ സമാനാഃ
വിജ്ഞാഃ വദന്തീതി പരം പ്രസിദ്ധം
തസ്മാദ്വരിഷ്ടം പരമപ്രധാനം
വിജ്ഞാനരത്നം നരവർഗ്ഗമൂല്യം!!

സന്മാർഗ്ഗബോധം, സകലേശഭക്തി,
സ്നേഹപ്രഭാവം വരചാരുശീലം
ഇത്ഥം നരാണാം ഗുണപംക്തിരേവ
വിജ്ഞാനധന്യായ വിശേഷഭൂഷാ!!

സ്വർല്ലോകരാജ്ഞീ, വിമലാംബമേരീ
ഏതദ്കലാശാല സുരക്ഷകർത്രീ
നിത്യം ഭവേത്തദ് കരുണാപ്രവർഷം
അസ്മിൻ കലാരാജിത പൂജ്യഗേഹേ!!

മനുഷ്യന്റെ രോഗപ്രതിരോധ ശക്തി ഇന്നു വളരെ താണ നിലവാരത്തിലാണ്. മരുന്നു കഴിച്ചാൽ ഫലിക്കില്ല. ശക്തിമത്തായ ആന്റി ബയോട്ടിക്കുകളുടെ പ്രത്യാഘാതമാണിത്. ഒരു സുഖനിദ്ര വേണമോ ഉറക്കഗുളിക ഒരെണ്ണം മതി എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഉടലെടുത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ആരോഗ്യ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ആഹാരകാര്യം പ്രധാനമായി നോക്കാം. പലവിധ പഴങ്ങളും പച്ചിലകളും പാലും മാംസവും യഥേഷ്ടം അന്നവൻ കഴിച്ചിരുന്നു. ഇന്നോ നമ്മുടെ ചില ഗ്രാമങ്ങളിലൊഴികെ ഈ സാധനങ്ങൾ മിതമായ തോതിലെങ്കിലും വാങ്ങിച്ചനുഭവിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്.

അന്തരീക്ഷവും ചുററുപാടുകളും മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെ മാററിമറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു കണ്ണിയായ ഭൂമിയും സ്വയം തന്റെ പാത വിട്ട് സൂര്യനിൽനിന്നകലുകയാണ്. അതിനാൽ രവിയുടെ പ്രകാശം ഒരു നാൾ മഞ്ഞുമൂടിയ ഭൂമിദേവിയെ കണികണ്ടുവെന്നിരിക്കാം.

അപ്പോൾ അകലെയകലെ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഒരു ദിനത്തിൽ വലിയ തലയും ശുഷ്കിച്ച ശരീരവുമായി ഒരു ഹിമമനുഷ്യൻ തന്റെ പൂർവ്വികരുടെ കാൽപാടുകളെ തരണം ചെയ്ത് നീങ്ങുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ ആവോ?

विद्यार्थी और हिन्दी भाषा

BIJU BEN IInd D. C. MATHS.

स्कूल की शिक्षा को समाप्त करने के बाद उन्नत शिक्षा केलिए बहुत विद्यार्थी कालेज चलते हैं। वे, अपनी अपनी इच्छा के अनुसार विविध भाषाओं को, विषयों को प्रधानता देकर पढाई शुरू करते हैं। हमारे कालेजों के छात्रों में उसी समय एक समस्या यह उठती है—कौन सी भाषा पढती है—"हिन्दी या मलयालम"। कुछ विद्यार्थी मलयालम चुनते हैं, तो बहुत अधिक विद्यार्थी हिन्दी को चुनते हैं। इसका कारण क्या है?

कुछ छात्रों की भावना हैं, मलयालम पढना आसान है, पर पास होना मुश्किल है और हिन्दी हो तो किसी न किसी तरह पास हो सकते हैं। इस से हम समझ सकते है कि आज के छात्रों का ध्येय किसी भी प्रकार परीक्षा में पास होना ही है। पर इस से बढ़ कर हम जो भाषा पढने केलिए तैयार हो जाते हैं, उस भाषा की प्रधानता के बारे में सोच लेना है। वह भाषा पढने से हम को क्या फायदा मिलता है, भविष्य में यह हम को उपयोग देने वाली होगी या नहीं, इस प्रकार।

हम तो मलयालम पढते है, ऐसा सोच लें। मलयालम हमारी मातृभाषा हैं। मलयालम एक विशेष भाषा के रूप में कालेजों में पढे बिना ही हम मलयालम अच्छी तरह लिख, बोल और पढ सकते हैं। ऐसा हो तो उस स्थान पर एक और भाषा पढना ही अच्छा है। क्यों कि उसी समय हम को और एक भाषा पर भी ऐसा अधिकार होता है, जिस प्रकार मलयालम पर होता है।

भारत की आबादी दिन-ब-दिन बढती जाती है। केरल में भी आबादी बहुत अधिक है। केरल से शिक्षा प्राप्त किये एक व्यक्ति को केरल में ही धंधा मिलने की सुविधा कम है। इसलिये केरल के लोगों को धंधा मिलने केलिए दूसरे प्रान्तों में जाना पडता है। उस समय मलयालम क्या कर सकती है? तब एक दूसरी भाषा की जरूरत पडती है।

मलयालम के बदले हम हिन्दी पढें तो हम लोग भारत के सारे प्रान्तों में आसानी से जाकर अपना कार्य प्राप्त कर सकते है। इसलिये हिन्दी हम को उपयोगी भाषा हो जाती है। भारत के बहुत लोग, नहीं, उत्तर भारत के सारे लोग हिन्दी जानते हैं—बोलते हैं। हिन्दी भाषा से हम उन लोगों से बातें कर सकते हैं।

कुछ विद्यार्थी सोचते हैं कि हिन्दी एक कठिन भाषा है। एक मकान बनाते समय, उसको अच्छी शिलाओं पर स्थापित करते है। उसी प्रकार जब हम हिन्दी भाषा पढने लगते है, उसी समय उस पढाई को अच्छी और शक्तिशाली शिलाओं पर शुरु करता है। जब हम को हिन्दी पढने की

चेष्टा होती है उसी समय से हम को हिन्दी पढ़ना आसान लगते हैं। कुछ विदयार्थी हिन्दी से घृणा करते हैं, उसका कारण यह है कि वे हिन्दी पढ़ने की चाव नहीं प्रकट करते। वे दर्जे में आते हैं, बैठते हैं, स्वपन में लीन हो जाते हैं; घर वपस जाते हैं; उत्तना ही। जब वे लोग हिन्दी पढ़ने की चाव प्रकट करते हैं; उसी समय से हिन्दी पढ़ना आसान होता है। और जो विधार्थी हिन्दी को आसानी से पास होने में सहायक भाषा मानते हैं; उन से भी एक बात कहना चाहते हैं कि हिन्दी भाषा आसानी से पास नहीं कर सकते! पर अच्छी तरह पढ़ें तो आसानी से पास होना ही नहीं बलिक ऊँची श्रेणी का अंक भी प्राप्त कर सकते हैं।

इन सब से बढ़ कर हिन्दी भाषा पढ़ने वाले गर्व कर सकते हैं क्यों कि हिन्दी हमारी राष्ट्रभाषा है। सारे भारत के लोगों को हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी को पढ़ने की आदत होनी चाहिए। हिन्दी तो शांति की भाषा है। वह तो सरल भाषा है। प्रम की भाषा है। हिन्दी पढ़ना हम सबों का कर्तव्य है।

इस प्रकार होने पर भी हमारी सरकार हिन्दी को उचित प्रधान्य नहीं देती है। कालेजों में हिन्दी पढ़ने केलिए अवश्यक 'पीरियड' नहीं मिलता। उससे भी अधिक प्रधानता अंग्रेजी को देती है। पर उस अवस्था को छोड़ कर हिन्दी को अंग्रेजी को दिये 'पीरियड' देता है।

इस प्रकार, हम कह सकते हैं कि हिन्दी पढ़ना हमारा कर्तव्य है। हिन्दी भाषा से घृणा करने वाला अपनी माता से घृणा करने वाले पुत्र के समान है। राष्ट्रभाषा हिन्दी पढ़ने की आदत नहीं रखने वाला छात्र अपने जीवन में कोई भी ध्येय नहीं रखता। इसलिए हम विद्यार्थीयों को एक साथ मिल कर हिन्दी भाषा की जय बोल कर हिन्दी भाषा पढ़नी चाहिए। उसी समय हम सब राष्ट्र को भक्ति रखने वाले और जीवन में ध्येय रखने वाले होंगे ॥

'जय हिन्दी'

विश्व शांति

Cyriac V. M. III D. C.

मननशील लोगों केलिए आज के संसार की स्थिति अस्थिर और मद देने योग्य है। लेकिन उसी वक्त यह इज्जत से भरा आनंददायक भी है। आनंद का कारण यह है कि आज की नयी पीढ़ी ने विज्ञान और यन्त्रविज्ञान (technolgy) में भारी प्रगती पायी, जिससे केवल यह धरती पर नहीं बल्कि नभोमंडल के भी नियंत्रण हमारे हाथों में आ गयी है। आजकल इस संसार में ऐसा कोई क्षेत्र नहीं है जिसमें विज्ञान का प्रभाव देखन सकता है। विज्ञान की प्रगति से मनुष्य अपने हृदय के बदले दूसरे का हृदय 'ओपरेशन' द्वारा उपयोग करते है।

लेकिन वास्तव में हम भयभीत हैं। इसका कारण संसार की अशांति और अव्यवस्था है। सारा संसार अशान्ति के घोर अंधकार में निमग्न है। इसको दूर करना बहुत कठिन है। आजकल हर एक देश उदण्डता में निमग्न होकर अशान्ति को दूर करने के बदले अधिक अधिक नाशकारी हथियार बनने में जागरूक रहता है। शांति स्थापन करने का सभी यत्न पराजित हो जाते हैं।

यदि हम ध्यान से देखें तो हम यह बात समझ सकते हैं कि संसार की इस अशांति का कारण संसार में व्याप्त शिथिलता और अव्यवस्था है। शिथिलता के कारण शोषण है, संसार में व्यक्ति व्यक्ति की, समाज समाज की, एक प्रन्त की जनता दूसरे प्रान्त की जनता की और एक राष्ट्र दूसरे राष्ट्र का शोषण कर रहा है। इस प्रकार के शोषण का अंत करना और एकशोषणहीन समाज का निर्माण करना आवश्यक है।

समाज की अशांति का दूसरा कारण आर्थिक असमत्व है। यह असमत्व विभिन्न देशों में ही नहीं बल्कि एक ही देश में दिखायी पड़ता है। कुछ लोग रंग-बिरंग महलों में सुख भोगकर जीते हैं और समाज के अधिकांश लोग अपनी भूख और प्यास को मिटाने केलिए दिन-रात परिश्रम करते रहते है। अमेरिका में लोग बहुत सुख भोग कर जीते हैं। वहाँ गेहूँ की अधिकता से वे गेहूँ समुद्र में डाल देते हैं। लेकिन भारत जैसे गरीब देशों में भूखे-प्यासे लोग दिन-ब दिन मरते रहते हैं।

संसार की अशांति का तीसरा कारण है शक्तिशाली राष्ट्रों की आपसी स्पर्धा। 'उद्योग क्रांति' (Industrial revolution) से एक नयी संस्कृति छोटे उन देशों में उदय हो गयी, जिससे अपने उपज को बेचने केलिए बस्तियाँ चाहते हैं। इसलिए छोटे देश को अपने स्वाधीन में रखना वे चाहते है और आपस में स्पर्धा करते हैं। बड़े शक्तिशाली, उन्नत जैसे देश से हमारा जैसा छोटा देश अच्छे नेतृत्व की प्रतीक्षा करते हैं। लेकिन वास्तव में वे इस प्रकार के छोटे देशों को निराशा ही देते हैं।

आज समाज के अधिकांश लोग अज्ञान और दरिद्रता में जीवन बिताते हैं। इसका कारण यह

था कि यूरोप के कई देश एशिया और आफ्रिका के कई देशों को अपनी बस्ति बनाकर शोषण करते थे। आज संसार में केवल अर्थनीति की विषमता नहीं बल्कि जातीय और संकुचित देशीयता की विषमतायें भी है। नई आजादी प्राप्त एशिया और आफ्रिका के कई देशों की उन्नति विश्व शांति केलिए अनिवार्य है।

आज कल मानव युद्ध की धमकी से भयभीत हो रहते हैं। हर एक देश लडाई केलिए मारक युद्ध सामग्रियों को इकट्टा कर रहा है। अमेरिका के पूर्वप्रसिद्ध केन्नडी ने एक बार कहा "Either mankind should abolish war or war should abolish mankind".

आज हमें इस बात की चिन्ता करनी चाहिए कि सारे संसार की यह अशांति कैसे दूर की सकती है। संसार में शांति की स्थापना केलिए तीन प्रमुख कार्य करने हैं। पहलेपहल युद्ध की भयभीत वातावरण को दूर करना है। संसार के शक्तिवान ऐवं शक्तिहीन देशों को यह बात जानना जरूरत है कि संसार की किसी एक कोने में उदय होनेवाला युद्ध तुरंत ही वहाँ से फैलेगा और सारे संसार के सर्वनाश का कारण बन जायेगा। वास्तव में आज के अणुयुद्ध में विजय पराजय की कोई भिन्नता नहीं है क्योंकि ऐसे एक युद्ध में आक्रमिक और आक्रमी दोनों नष्ट-भ्रष्ट हो जाते हैं।

संसार की अशांति को दूर करने का दूसरा कार्य यह है कि हर एक देश के लोग अपनी संकुचित देशीयता को छोडकर, सार्वलौकिक नीति के विधेय रहना चाहिए। हिन्दू, मुसलमान, ईसाई आदि भाई-बहने है। लोग इसी तरह की चिन्ता रखें कि अमेरिका के लोग, रूस के लोग, भारत के या पाकीस्तान के लोग ये सब एक जाती के अंग हैं, मानवजाती के। कोई दूसरे देश को हानी पहुँचाकर अपने देश की उन्नति चाहता है तो संसार में शांति की स्थापना असंभव है।

आधुनिक युग विज्ञान का युग है विज्ञान की उन्नति मानवजाती परकिम-प्रकट प्रभाव डालती है यह बात सब कोईजानता है। आज हमारा कर्तव्य यह है कि विज्ञान की देन को अणुवायुध निर्माण से बदलकर मानवजाति के उन्नमन केलिए प्रयुक्त करना। यह विश्वशांति का तीसरा साधन है।

हम ध्यान से देखें तो एक बात हमारी आँखों के सामने आति है, वह इस युग की प्रत्येकता है। इस युग में नैतिक एवं सदाचार निष्ठा को मनुष्य बडा स्थान नही देते हैं। संसार की अशांति का और एक कारण यह है। इसलिए ही डा. राधाकृष्णन ने कहा, ''यन्त्रिक क्रांति के साथ एक नैतिक क्रांति भी होना आवश्यक है।'' सभी भौतिक सुखों के होने पर भी अमेरिका में अशांति का यही कारण है। इसलिए आज हमारा कर्तव्य यह है कि निराशा और अशांति के अंधकार को परस्पर विश्वास और प्रेम के प्रकाश से मिटा देना।